

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 75.

De zaak van de kanonneerboot.

10 cents.
België 25 cent.

„ Zoek Raffles!“ riep politie-inspecteur Baxter den hond toe, die bij het noemen van dezen naam den staart liet hangen en schuw naar de ambtenaren keek.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een nieuw plan.

John Raffles stond voor den spiegel en bekeek nauwkeurig het nieuwe costuum, dat zijn kleermaker hem geleverd had.

Lord Lister, echt Engelsch aristocraat als hij was, hield er even als wijlen koning Eduard van, steeds uiterst zorgvuldig gekleed te gaan.

Met een tevreden gelaat draaide hij de electrische lamp uit en begaf zich naar een lagere étage, waar hij de prachtige rookzaal binnentrad.

Daar wachtte hem Charly Brand, de man, die reeds jaren lang zijn secretaris, vriend en assistent was. Deze had juist een sigaret opgestoken.

Toen Raffles binnentrad, stond hij op en zei: „Reeds gereed, Edward?!”

Raffles lachte.

„Ik begrijp, waarom je dat vraagt, Charly; je wilt daarmede zeggen, dat het wachten je lang is gevallen. Maar je kent mijn zwakke zijde. Ik houd er van, om met groote zorgvuldigheid mijn toilet te maken.”

„Je hebt het geraden,” zei Brand „en ik zou er wel willen bijvoegen, dat je voor het maken van je toilet soms meer tijd noodig hebt,

Raffles 75.

dan een dame, vooral wanneer je je vermommen wilt.”

„Dat spreekt van zelve,” zei Raffles, „mijn gelaat totaal onherkenbaar te maken, is niet zoo gauw gebeurd. Ik beweer, dat zelfs onder de acteurs, niemand die kunst zoo goed verstaat als ik!”

„Daar heb je gelijk in en ik geloof zelfs, Edward, als je niet het beroep van gentleman-dief gekozen hadt, dat er dan uit jou een even groot tooneelspeler had kunnen groeien als je nu een gentleman-inbreker bent geworden.”

„O, je vergist je, want, Charly, het is veel gemakkelijker een groot tooneelspeler te worden, dan meester in het vak, dat ik mij als mijn levensdoel gekozen heb.”

Brand keek Raffles verwonderd aan:

„Dat begrijp ik niet!” zei hij.

„En het is toch zeer eenvoudig”, hernam Raffles. „Een groot tooneelspeler kan nog lang geen groot inbreker zijn — om dat te kunnen moet iemand geen slot te sterk en geen list onbekend zijn. Het komt er vooral op aan, om zijn beroep meesterlijk ten uitvoer te kunnen brengen en dus een groot tooneelspeler te

zijn. Herinner je maar eens, in hoeveel rollen ik reeds opgetreden ben en iedere rol heb ik, naar ik meen, zoo goed gespeeld, als de beste acteur. Buitendien, het geheele leven is een tooneelspel en wie daarin zijn rol het beste speelt, is een kunstenaar!"

"Je hebt gelijk," antwoordde Brand een versche sigaret opstekend. „Maar zeg me nu eens, wat we hedenavond doen; sedert eenigen tijd laat je mij veel alleen. Ik vind wel, dat je me een beetje verwaarloost."

Raffles keek zijn vriend aan en zag een verwijtenden trek op diens gelaat. De blauwe ooggen van Brand, die gewoonlijk zoo ondeugend, zoo echt jongensachtig de wereld inkeken, waren nu dof en treurig op zijn vriend gericht.

"Charly," zei Raffles, „die blik uit je blauwe kijkers treffen me als een dolksteek recht in mijn hart en waarlijk wel verdiend ook. Ik moet bekennen, dat ik, na eerst een tijd in Frankrijk geweest te zijn, verschillende zaken alleen heb afgewikkeld, niet omdat ik je niet als mijn assistent begeerde, maar eenvoudig, omdat ik je hulp daarbij niet noodig had.

"Maar ik beloof je, dat daar nu een eind aan zal komen. Als ik me niet vergis, dan komt er eerstdaags werk aan den winkel, werk, waarbij ik van je zeer gewaardeerde hulp heel graag gebruik zal maken.

"Maar vanavond moet je je nog even alleen amuseeren. Het beste zal zijn, dat je naar het Garrick-theater gaat. Daar wordt een fijne operette gegeven en daar zal je je zeker amuseeren. Ik kan helaas niet meegaan, maar ben om zoowat half twaalf vrij. Laten we nu afspreken, dat we elkaar omstreeks dien tijd bij Bellami ontmoeten. Je weet wel, in dat Italiaansche restaurant op Piccadilly.

"Ik ga naar de Marine Club, ik moet daar verschijnen, omdat ik bij de aanstaande groote Oceaanwedstrijden het plan heb, met een zeiljacht uit te komen, en daarvan mag ik niet wegblijven. Ik had je wel meegenomen, maar ik denk, dat je geen belang stelt in hetgeen daar gesproken wordt over kielen, zeilen, zwaarden en dergelijke dingen. Ik heb ook nog een bijzonder plan; de vice-president van de club is een zekere sir Ernst Bircham; — met dezen heer wil ik trachten wat nader kennis te maken, want volgens mijn meening is hij een spitsboef van de ergste soort."

Brand blies een vervaarlijke rookwolk uit, keek Raffles aan en zei:

"Sir Ernst Bircham — is dat misschien de chef van de scheepsbouwersfirma Bircham Ltd. te Southampton?"

"Juist," zei Raffles, „hij is de chef van deze firma, leverancier van onze vloot en ook leve-

rancier aan het buitenland. Die man heeft een gezicht, waarde Charly, dat iemand er toe verleiden kan om er op te slaan en — —"

"Hou je maar stil, Edward, ik weet er alles van."

"Ik geloof, Charly," zei Raffles met een ernstig gelaat, „dat men een boek vol schrijven kan over het gelaat van dezen man."

"Dat is een prachtig idee", zei Brand, „jij vindt misschien wel iemand die dat voor je doen wil!"

"Welnu," zei Raffles, „daarover wil ik nog eens nadenken."

Beiden lachten, maar het gelaat van Raffles stond weer spoedig ernstig, hetgeen Brand deed opmerken:

"Nu, Edward, als ik me niet vergis, dan geloof ik dat die Sir Ernest je niet erg aanstaat, is het wel?"

"Ja, mijn jongen", lachte Raffles; „ik weet zelf niet, waar die haat vandaan komt. De man heeft niet alleen een gemeen gezicht, maar ik vermoed ook, dat deze zoogenaamde gentleman iemand van het allerslechtste allooi is. Voor de wereld is hij een van de zoogenaamde steunpilaren van oud Engeland, die ridderorden in hun knoopsgat dragen en de zakken vol engelsche ponden hebben, vetgemest als ze zijn op kosten van anderen. Je weet wel, dat dit soort menschen mij zeer veel belang inboezemt; dat mijn doen en laten zich tegen hen richt, ten einde hen de vruchten van hun schelmstreken zoo mogelijk weer afhandig te maken. Ik wil er wel tien pond sterling onder verwedden, dat deze Sir Ernst Bircham niet alleen een groot aantal Engelsche ingezetenen erg benadeeld heeft, maar zelf in staat zou zijn om ons trotsche vaderland te ruïneeren, omdat alles wat hij als scheepsleverancier voor onze vloot heeft afgeleverd, niet meer waarde heeft dan een nul voor het cijfer. Om dit aan het daglicht te brengen, heb ik sedert eenigen tijd al mijn aandacht op hem gevestigd.

"Dat is de oorzaak waarom ik geen enkele vergadering van de Marineclub verzuimde, omdat tot dusverre dit de eenige gelegenheid was, om met dit „eerlijke" sujet in aanraking te komen. Ik wacht slechts op de gelegenheid om hem te laten arresteren, om eindelijk dezen roover voor goed onschadelijk te maken.

Ik bezweer je, dat het niet lang meer zal duren of sir Ernst Bircham is door mij behoorlijk aan de kaak gesteld!"

De pendule op den schoorsteenmantel sloeg op dat oogenblik zes uur.

Raffles vergeleek zijn polshorloge met de pendule en zei:

"Het wordt nu mijn tijd. Om half zeven be-

gint de vergadering. Ik moet dus weg, Charly. Wij ontmoeten elkander dus tusschen elf en twaalf uur bij Bellami."

Hij trok zijn handschoenen aan, belde zijn kamerdienaar, den ouden Gaston, die hem zijn pels bracht, zette zijn cylinder op, stak een sigaret op en zei:

„Tot ziens dus, Charly; tusschen elf en twaalf uur."

Raffles ging nu de kamer uit en de trappen af, keek in de brievenbus of er soms brieven of drukwerken inlagen en opende, toen dit niet het geval bleek, de huisdeur.

Gaston snelde toe, om de deur achter zijn meester te sluiten, waarna Raffles, vlug als een jongeling, de treden van de hardstenen stoep afliep en zich naar de auto begaf, die naast den trottoirband stond te wachten.

Henderson, de reusachtige chauffeur, die reeds jaren in dienst was van den Grooten Onbekende, opende het portier en nam, na het wederom achter zijn meester te hebben gesloten, zijn plaats achter het stuurrad in.

Onhoorbaar gleeed de groote limousine Park Road uit en Bakerstreet in, om vervolgens via Oxfordstreet naar het Victoria Embankment te rijden, waaraan het Savoy-Hotel gelegen is, alwaar de bijeenkomst van de Marine Club werd gehouden.

Daar aangekomen, begaf Raffles zich onmiddellijk naar de eerste étage, waar de clublokalen waren gelegen en waar een groot aantal heeren, evenals Raffles in avondcostuum gekleed, met elkaar stond te praten.

Juist toen Lord Lister binnentrad, luidde er een gong, op welk geluid de aanwezigen reageerden door op te staan en zich naar de zaal te begeven, waar de voordracht zou gehouden worden.

Raffles had, zonder dat Sir Ernst Bircham het bemerkte, in diens nabijheid plaats genomen.

De voordracht was zeer vervelend, en Raffles was zeker niet de eenige der toehoorders, die verlicht adem haalde, toen de spreker eindelijk geëindigd had en een algemeen gesprek over het onderwerp was begonnen.

De heeren, die daaraan geen deel namen, gingen naar het rook- en speelvertrek van de club.

Tot deze laatste behoorde ook sir Ernst Bircham, in wiens gezelschap zich een heer bevond met een gebruinde gelaatstint, die er uitzag als een vreemdeling.

Naar zijn naam te oordeelen, moest hij een Spanjaard of Portugees zijn.

Niemand bekommerde zich gewoonlijk om de gasten, die door een der leden van de club geïntroduceerd werden, en alleen Raffles

scheen er belang in te stellen, nader kennis te maken met den heer, die door den tweeden president was binnengeleid.

De vreemdeling of beter gezegd, de naam van den vreemdeling was don Ernesto Padrilla. Raffles was dit te weten gekomen uit het introductieboek en daar de naam hem niets zeide omtrent de hoedanigheid van diens eigenaar, volgde hij Sir Ernst naar de bibliotheek, waarheen deze zich met zijn introducé begeven had.

Daar aangekomen, begaf Raffles zich onmiddellijk naar een der wanden, waar zich een der reusachtige boekenkasten bevond, om kwasi naar een wetenschappelijk werk te zoeken. Toen hij dit eindelijk gevonden had, zette hij zich aan een der hoektafels, draaide een electrische lamp achter zijn hoofd op, zoodat het licht goed op de bladzijden van zijn boek viel, zette zich op zijn gemak in een gemakkelijke fauteuil en was weldra in zijn lectuur verdiept.

Ten minste voor het oog, want als men goed opgelet had, zou men gezien hebben, dat Raffles zijn boek onderste boven voor zich had en dit niet eens bemerkte.

Hij hield weliswaar de oogen op de bladzijde vóór hem gevestigd, maar deed dit slechts, om zich een houding te geven, in werkelijkheid spande hij zich tot het uiterste in, om het gesprek op te vangen, dat Sir Ernst met zijn gast voerde.

Vóórdat sir Ernst Bircham echter een gesprek met zijn gast aanknoopte, verzekerde hij er zich van, dat niemand hun woorden kon afluisteren. Eenige malen keek hij naar Raffles, om te zien of hij ongegeneerd spreken kon.

Maar Raffles maakte, zooals gezegd, den indruk alsof hij te zeer in zijn lectuur verdiept was, om naar iets te luisteren, en daarom sprak sir Ernst op fluisterenden toon en in het Spaansch:

„Don Padrilla, ik heb sedert heden voormiddag de zaak nauwkeurig overlegd. Ik ben bereid om u drie of vier kanonneerbooten op crediet te verkoopen en wil eveneens deze booten met volledige munitie en geschut uitrusten.

„Mijn eenige voorwaarden zijn, dat bij het teekenen van het contract voor elke boot een accept wordt gegeven van het verschuldigde bedrag, welke accepten geteekend moeten zijn door u en uw principaal. Op een nader overeen te komen datum kan dan de inlossing der wissels geschieden. Ik geloof niet, dat u iets tegen deze voorwaarden zult hebben."

De vreemdeling boog, en antwoordde: „Niet

het minste. Mag ik u vragen, sir Ernst, tegen wanneer u de booten leveren kunt?"

Sir Ernst Bircham haalde de schouders op en zei:

„Dat kan ik u heden nog niet zeggen. Ik heb op dit oogenblik geen enkele kanonneerboot klaar op de helling, zoodat ik eerst te weten moet komen van welke regeering in Europa ik eenige booten kan krijgen, die voor u doel geschikt zijn. Schepen, die de een of andere mogendheid wil wegdoen, omdat het type een weinig verouderd is, zijn voor uw doel nog zeer geschikt en veel goedkooper te bekomen, dan ik ze kan maken, zelfs al zou men er niet de zwaarste eischen aan stellen. Dat is u toch duidelijk, niet waar?"

De vreemdeling antwoordde niet direct, maar bleef eenigen tijd in nadenken verzonken, voor zich uitstaren.

Eindelijk hief hij het hoofd op en zei:

„Neen, daar is inderdaad niets tegen. Ik neem natuurlijk aan, dat u zich er ter dege van zult overtuigen, dat de booten voor ons doel bruikbaar zijn."

„Dat spreekt van zelf," antwoordde de scheepsbouwer.

„Het is natuurlijk onnoodig u te verzekeren, dat hoe eerder dit geschiedt, hoe aangenamer het don Carlos zal zijn," hernam Padrilla.

De naam don Carlos had op Raffles een uitwerking als een electricische schok. Hij beet zich op de lippen om een kreet van verbazing te onderdrukken.

„Het doet mij leed," sprak sir Ernst Bircham, „maar u moet toch minstens een week geduld hebben, vóórdat ik u den tijd kan opgeven, waarop ik de booten kan afleveren, maar ik hoop, dat ik het hoogstens binnen vier weken kan doen. In dien tijd moet u er voor zorgen, dat don Carlos mij op tijd de noodige accepten en schuldbekentenissen, tot een bedrag van veertien millioen, ter hand stelt."

„Dat zal gebeuren," antwoordde de Spanjaard.

Raffles wist nu, dat de vreemdeling een revolutionnair was, een aanhanger van don Carlos, die beproefde om zijn aanspraken op den troon van Spanje, door revolutie en andere middelen van geweld, te doen gelden.

Het gesprek werd afgebroken door Ernst Bircham, die vervolgde:

„Laten wij deze zaak nu vooreerst laten rusten en over iets anders spreken. Misschien staat u toe" — en hij keek Raffles hierbij aan — „dat ik u thans voorstel aan Lord William Aberdeen. Hij weet de interessantste dingen van Londen te vertellen en is een der aange naamste pratens van onze club."

Hij stond op zonder de toestemming van

den Spanjaard af te wachten en ging naar Raffles, wien hij op den schouder klopte.

Zonder boos te zijn om de vertrouwelijke aanraking van den scheepsbouwer, keek Raffles op en zei:

„Ik ben reeds den ganschen avond bezig om een nieuw soort zeilkotter te vinden! Ik meende de noodige gegevens hierin te moeten zoeken."

De scheepsbouwer begon te lachen en antwoordde:

„Mylord, het is beter dat aan mijn ingenieurs over te laten.

„Ik stel u voor om kennis te maken met mijn gast Don Padrilla. Hij is zeer gezien aan het hof van Koning Alfonso van Spanje en is nu hier, om Londen eens te bekijken."

Raffles wist echter beter, wat de Spanjaard in Londen te doen had.

Zonder een spier in zijn gelaat te vertrekken stond hij op, legde het boek ter zijde en boog voor den vreemdeling.

Spoedig waren zij in een levendig gesprek gewikkeld, dat over Spanje liep, het gesprek werd in het Engelsch gevoerd, omdat Raffles beweerde nog nooit in Spanje geweest te zijn en geen woord Spaansch te verstaan.

De waarheid was, dat hij dit slechts beweerde om den schijn te vermijden, dat hij het gesprek omtrent de te leveren kanonneerbooten zou kunnen gehoord en verstaan hebben. Dat was ook de reden, waarom de scheepsbouwer een nadere kennismaking tusschen den Spanjaard en Raffles niet vreesde.

Raffles was trouwens de eenige, die het gesprek gehoord had en Bircham was zeer in zijn schik, toen hij bemerkte, dat lord Aberdeen geen woord Spaansch verstond.

Zonder dat er verder iets bijzonders voorviel, ging de avond voorbij en tegen middernacht begaf Raffles zich naar het restaurant, waar Brand, die in den schouwburg was geweest, op hem wachtte.

Brand, die zich niet bijster geamuseerd had, verheugde zich er oprecht in weer in het gezelschap van zijn vriend te zijn, maar weldra bleek, dat hij te vroeg gejuicht had, daar Raffles zeer pensief was en haast geen woord sprak.

Een poos zat hij zwijsend tegenover zijn vriend, dronk een glas wijn en keek naar den rook van zijn sigaret.

Charly Brand wist, dat, als Raffles zoo stil voor zich uit keek, hij dan een groot plan be raamde.

Eindelijk, des nachts om één uur, stond Raffles op, betaalde den kellner en verliet met zijn secretaris het restaurant.

Hij verbrak het stilzwijgen eerst weer, toen

hij thuis bij den haard zat, waarin de groote stukken eikenhout een aangename warmte verspreidden.

Nadat hij een versche sigaret had opgestoken, zei hij tot Brand:

„Charly, ik heb een grootsch plan: Ik wil oorlog voeren!”

Op dit oogenblik schoof Brand zijn stoel een halven meter achteruit en verslikte zich subiet in het glas wijn, dat hij juist aan zijn lippen had gezet.

„Wat wilt je?” riep hij perplex van verbazing uit.

„Oorlog voeren!” antwoordde Raffles.

„Oorlog voeren?” herhaalde Brand.

„Ja, ik zeg je nogmaals duidelijk, dat ik oorlog wil voeren!” zei Raffles zoo kalm mogelijk.

„De duivel mag je begrijpen!” riep Brand, „heb je te veel wijn gedronken?”

„Ik hoop van niet,” zei Raffles, „die twee glazen zullen mij wel niet onbekwaam gemaakt hebben!”

„Maar alles goed en wel, Edward, met wien wil je dan oorlog voeren?”

In plaats van te antwoorden, blies lord Lister een dikke rookwolk uit.

Brand, die eenige oogenblikken te vergeefs op antwoord had gewacht, brak het stilzwijgen af en zei:

„Hoor eens, Edward, nu moet je mij toch eens vertellen welke natie je zoo beleedigd heeft, dat je oorlog met haar wilt voeren?”

Raffles antwoordde kort en bondig:

„Sir Ernst Bircham!”

„Duivels, tegen dien man behoef je toch geen oorlog te voeren, daar is toch een andere benaming voor.”

„Wel neen,” zei Raffles, „die man bezit kanonneerbooten en andere oorlogsschepen, en is, onder ons gezegd, de wapen- en munitieleverancier van den troonpretendent van Spanje, van Don Carlos.”

„O,” antwoordde Brand, „dat is dus een fijn heerschap.”

„Dat is hij,” zei Raffles, „en door een toeval ben ik hedenavond te weten gekomen, dat die sir Ernst Bircham het voornemen heeft om naar Spanje, aan Don Carlos, vier kanonneerbooten te leveren met geschut en munitie.

„Het zou weer een heelen opstand kunnen veroorzaken, als deze kanonneerbooten werkelijk aan de Spaansche kust kwamen om Don Carlos behulpzaam te zijn, den troon van Spanje, die toch reeds aan het wankelen is, te bestijgen. Ik ben daarom van meening, dat ik in het belang van den algemeenen wereldvrede een goede daad verricht, als ik de aankomst dezer booten verhinder en ze aan Sir

Ernst Bircham en zijn bondgenoot Don Carlos ontnem.”

Brand keek peinzend naar de punten van zijn laarzen.

Na eenige seconden zei hij:

„Waarde Edward, je idee om den wereldvrede in evenwicht te houden, is zeer prijzenswaardig, maar hoe je vier kanonneerbooten weg nemen wilt, dat klinkt mij nog geheimzinniger en dwazer dan alles, wat je tot dusverre hebt uitgevoerd. —

Ik heb weliswaar veel met je beleefd; je hebt dingen uitgevoerd, waarbij het verstand van een gewoon mensch stilstaat, maar — je moet me niet kwalijk nemen, — kanonneerbooten, mijn waarde, zijn geen bankbiljetten; men kan die niet in zijn woning verbergen; men kan ze ook niet aan dezen of genen verkoopen, zooals men een juweelen ring of dergelijke dingen verkoopt.”

Raffles lachte en zei:

„Ik zie, Charly, dat jouw gedachtengang geheel anders is dan de mijne.

„Je hebt gelijk, dat men ze niet in een bank van leening kan brengen of verkoopen — —”

„Maar —”

Hij begon weer te lachen en zei:

„Charly, stel je gerust en plaag je hersens niet tevergeefs. Zorg er liever voor, dat je je werk op tijd af krijgt en verzuim niet op alles te letten, opdat het nageslacht eenmaal zal geëerd worden, welk een groot Engelsch genie, na de tijden van Shakespeare er in mijn persoon in Engeland geleefd heeft en luister nu eens:

„Ik moet spoedig op reis.

„Ik geloof niet dat er iets bijzonders zal gebeuren. Hoofd-inspecteur Baxter laat ons met rust en schijnt eindelijk ingezien te hebben, dat er met mij niets is aan te vangen; je kunt dus onbezorgd mijn zaken te Londen waarnemen.”

„En waar wil je heen?”

„Dat zal ik morgen zien!”

„Ga je alleen of wordt mijn gezelschap op prijs gesteld?”

„Ook dat weet ik nog niet, Charly.”

Brand vroeg niet verder, want hij wist, dat Raffles nooit eerder antwoordde, dan wanneer hij den tijd daarvoor gekomen achtte.

Den volgenden morgen hoorde Brand, dat Raffles reeds vroegtijdig was opgestaan.

De klok had juist zeven geslagen.

Brand kleepte zich haastig aan en snelde naar de eetkamer om zijn vriend te zien, voordat deze het huis verliet.

Het ontbijt was echter nog onaangeroerd en hij moest tamelijk lang wachten, voordat Raffles kwam.

Hij keek verbaasd op, toen hij eindelijk Raffles, de eetzaal zag binnenkomen. Zijn vriend had zich totaal vermomd.

Men moest wel denken, dat een solide koopman van ongeveer zestig jaar was binnengekomen.

„Je ziet, Charly”, zei Lord Lister, de beroemde Groote Onbekende, „dat ik gereed sta om te vertrekken; hedennamiddag tegen vijf

uur hoop ik terug te zijn. Dan weet ik waarschijnlijk een heeleboel meer, als wanneer ik niet nalaten zal je daarvan op de hoogte te brengen. Tot ziens, Charly!”

Brand begeleidde hem tot de deur; Raffles nam plaats in de auto en zijn vriend hoorde, dat hij tot Henderson zei:

„Naar Hamiltonstreet 11.”

TWEEDE HOOFDSTUK.

De Hollandsche gezant.

Het huis in Hamiltonstreet No. 11 was een groot gebouw, waarin de firma Bircham Ltd. scheepsbouwers en reeders voor hare groote zaken het Londensche kantoor had gevestigd.

Het was des voormiddags omstreeks tien uur, toen een klerk den scheepsbouwer een visitekaartje overhandigde waarop stond:

VAN DER STRAATEN,

Gezant van de Hollandsche Regeering.
Amsterdam.

Sir Ernst Bircham las wat er op het kaartje stond, rook onmiddellijk een goed zaakje, en zei tot den bediende:

„Breng dien heer dadelijk bij mij!”

Het was Raffles, die in zijn vermomming bij den scheepsbouwer binnentrad.

In slecht Engelsch, verminkt met Hollandsche woorden, vroeg Raffles:

„Heb ik de eer met Sir Ernst Bircham te spreken?”

„Jawel”, zei de toegesprokene, die was opgestaan en beleefd boog, omdat hij in de meening verkeerde, een hooggeplaatst ambtenaar voor zich te zien.

Hij zei tot den binnengekomene:

„Mag ik u verzoeken, plaats te nemen?”

Zeer langzaam en met het gemak, dat den Hollander eigen is, nam Raffles plaats naast

het kostbare schrijfbureau, waarna de scheepsbouwer eveneens ging zitten.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn?” vroeg Sir Ernst.

„Ik kom in opdracht van mijn regeering”, zei Raffles en haalde zijn actetasch voor den dag, waarin, naar het scheen, allerlei documenten waren: „het is zeker niet noodig, dat ik u eerst al mijn schriftelijke opdrachten vertoon — — maar ik heb reeds bij het begin van onze conferentie het verzoek tot u te richten, dat mijn bezoek aan u volkomen geheim moet blijven.”

De scheepsbouwer vertrok zijn gelaat tot een vertrouwelijk, veelbeteekenend lachje en zei:

„Mijnheer Van der Straaten, u behoeft mij op geen discretie te wijzen. Een man zoals ik, die met alle regeeringen in aanraking komt, is aan discretie gewend.”

„Goed”, hernam Raffles. „Wij, Hollanders, zijn een eigenaardig volk. . . .”

„Het betreft namelijk een zeer kiesche zaak met betrekking tot onze vloot —

Gij zijt natuurlijk op de hoogte van onze zeemacht en weet precies, hoe oud ieder onzer schepen is.”

Sir Ernst Bircham boog en zei:

„Ik ben met dat alles zeer goed op de hoogte, mijnheer Van der Straaten.”

„Dan weet u ook,” zei Raffles verder, „dat

wij niet zoo groot zijn om even kostbare schepen uit te rusten als de groote mogendheden; wij moeten zuinig zijn. Daarom hebben wij het plan, van u eenige verouderde oorlogsschepen te koopen, of, mocht u die niet voorradig hebben, dan een modern oorlogsschip voor oude te verruilen."

„Wat zijn dat voor schepen?" vroeg sir Ernst Bircham belangstellend.

„Eenige kanonneerbooten," antwoordde Raffles en bemerkte onmiddellijk, dat er een lachje op het gelaat van sir Ernst Bircham verscheen.

Hij dacht bij zichzelf:

„Dat zullen kanonneerbooten zijn voor Don Carlos van Spanje."

Maar als geslepen koopman wilde hij den Hollander niet laten merken, dat hem er veel aan gelegen was in het bezit te komen van oude kanonneerbooten, die hij met groot voordeel als nieuwe aan Don Carlos kon verkopen, en daarom zei hij:

„U moet weten, mijnheer Van der Straaten, dat ik zulke schepen op dit oogenblik niet noodig heb; maar als vriend van uw regeering en om den Hollandschen Staat een dienst te bewijzen, ben ik toch niet ongeneigd de booten te koopen.

Kunt u mij den prijs en de namen opgeven van de schepen?"

„Jawel", zei Raffles, „men heeft mij van alles nauwkeurig op de hoogte gebracht en mij tevens gevolmachtigd de transactie met u af te sluiten. U hebt dus verder niets te doen dan iemand, voorzien van een behoorlijke volmacht, met mij naar Holland te sturen, die de kanonneerbooten daar in ontvangst kan nemen."

„Het zijn de „Dolfijn", de „Otter", de „Salamander", „de Zeehond" en de „Haai". U hebt natuurlijk de noodige gegevens van deze schepen tot uw beschikking, zoodat u wat de grootte, de bewapening, de machines, bepantsering, snelheid en ouderdom betreft, alles kunt naslaan."

Sir Ernst knikte verscheidene keeren met het hoofd ten teeken, dat hij begrepen had en zei toen:

„Dat behoef ik niet, mijnheer van der Straaten; ik ken de booten uit mijn hoofd, doch ik heb nog eenige andere vragen te stellen."

Raffles boog en de scheepsbouwer stelde hem nu een aantal vragen, waaruit blijken moest of de schepen onmiddellijk beschikbaar waren, waar zij zich bevonden enzovoorts, welke vragen door Raffles tot zijn tevredenheid werden beantwoord. Alleen over den gevraagden prijs wilde hij zich nog niet uitlaten.

Raffles had hem vijf schepen aangeboden en

vroeg daarvoor vijftig duizend pond sterling per stuk.

Sir Bircham vond dezen prijs te hoog.

Eindelijk werd men het er over eens, dat mijnheer Van der Straaten voor de Hollandsche regeering een torpedo-vernieler, ter waarde van tweemaal honderd duizend pond sterling, die eigenlijk voor Engeland bestemd was en op de werf van de firma Bircham gereed lag, in betaling zou nemen, zoodat slechts een bedrag van vijftig duizend pond sterling aan contanten betaald behoeft te worden.

Te dien einde verzocht Sir Ernst mijnheer Van der Straaten, den volgenden dag met hem naar Southampton te gaan, om den torpedo-vernieler daar in oogenschouw te nemen.

Hoogst tevreden over deze ontworpen transactie, begeleidde Sir Ernst Bircham den Hollander tot aan de deur.

„Prachtig," dacht hij bij zich zelve „ik zal de Hollanders eens mooi beet nemen. Voor zoo verre mij bekend, zijn de kanonneerbooten van de Hollandsche Marine nog in zeer goeden toestand en eigenlijk veel te goed, om ze aan don Carlos over te doen. Maar het zou toch mogelijk kunnen zijn, dat hij met behulp dezer booten den troon van Spanje weer besteeg en dan zou ik een mooie som met de zaak kunnen verdienen.

Buitendien kan ik de vijfde boot, nieuw geschilderd, gemakkelijk aan de Engelsche regeering verkoopen. De Hollanders bouwen solide oorlogsschepen."

Raffles was intusschen naar huis gegaan en zei toen hij het vertrek, waar zijn secretaris zat te werken, binnentrad, tot Brand:

„Charly, ik heb zulke geweldige zaken gemaakt, dat ik er zelf van duizel. Ik weet echter nog niet, hoe ik het aanleggen zal. Ik heb vanmorgen vijf Hollandsche kanonneerbooten verkocht en verzeker je ten stelligste, dat, wanneer de Hollanders wisten, dat ik heden vijf hunner beste oorlogsschepen aan sir Ernst Bircham versjacherd had, zij mij dan zeker in een van hun kanalen zouden werpen, met een molensteen om den hals waaraan zij, tusschen ons gezegd en gezwegen, groot gelijk zouden hebben.

Maar ik heb voor de Hollandsche vloot een Engelsche torpedo-vernieler, fabrieksmerk Bircham, ingeruild en nu mag de duivel weten, hoe ik het klaar zal spelen, om de Hollandsche kanonneerbooten aan Sir Ernst Bircham te leveren en den torpedo-vernieler weg te krijgen om daarna de booten weer aan Sir Ernst Bircham te ontnemen, opdat zij in Spanje geen schade kunnen aanrichten."

Met zijn rechterhand tikte Charly Brand tegen zijn voorhoofd en zei:

„Edward, Edward, waar moet dat met jou naar toe? Ik geloof, dat het vandaag of morgen nog eens in je bol zal slaan, als dat al niet nu het geval is. Indertijd heb je het klaar gespeeld, om een stelletje kanonnen onder de oogen van de regeeringsbeambten van Engeland¹⁾ weg te kapen, maar dat het je ooit zal gelukken zóó iets uit te halen met een stel oorlogsschepen, daar meen ik ernstig aan te moeten twijfelen.”

Lord Lister begon te lachen en zei:

„Toch geloof ik, dat die grap me wel zal lukken.”

„Dan zal mijn achting voor jou aanmerke-

lijk grooter worden,” zei Brand op een toon, dat Raffles er opnieuw om moest lachen.

„Stel je eens voor, mijn waarde Charly,” zei Raffles, „welk een wereldberoemdheid ik zal krijgen, wanneer ik als admiraal van mijn eigen vloot, de Theems opvaar met vijf kanonneerbooten, en een torpedo-vernieler. Ik verzeker je, dat Engeland zich dan ten oorlog zou uitrusten en dat de Engelschen zich zouden verbeelden, dat de Japanners plotseling te Londen waren geland.

„Maar nu aan het werk, want er is een hoop te doen!”

DERDE HOOFDSTUK.

Verdachtmakingen.

Twee dagen na dit onderhoud begaf Raffles zich weer in zijn vermomming naar den scheepsbouwer.

Hoewel deze trachtte het niet te laten blijken, zag Raffles toch duidelijk, dat de man blij was hem weer te zien.

Hij geleidde zijn gast naar zijn privé kantoor, schoof een gemakkelijken stoel bij zijn lessenaar en zette sigaren en sigaretten voor zijn gast neer.

Na eenige inleidende woorden zei Sir Ernst Bircham:

„Mijn waarde mijnheer Van der Straaten, ik was reeds eenigszins ongerust over onze voorgenomen transactie, daar ik volstrekt niets meer van u hoorde — noch u zag. Ik hoop, dat uw regeering de zaak niet weer heeft ingetrokken.”

„Neen,” antwoordde Raffles en ging in den aangeboden stoel zitten, „ik heb met mijn regeering verschillende telegrammen gewisseld en zij heeft mij opgedragen, de zaak met u onder de volgende voorwaarde af te sluiten!”

„Deze voorwaarden zijn?” vroeg Sir Ernst Bircham met loerenden blik.

„Zij zijn zeer eenvoudig. Morgen komt de bevelvoerder van onze vloot, admiraal Van Gelder, naar Londen, om den torpedo-vernieler te bezichtigen en tegelijkertijd een proeftocht te maken. De tweede voorwaarde is na-

tuurlijk, dat niet uw personeel, doch de manschappen, die admiraal Van Gelder meebrengt, zich aan boord van het schip zullen begeven om daarmede te manoeuvreeren.”

Sir Ernst Bircham glimlachte tevreden.

Het voorstel kwam hem zeer aannemelijk voor.

Het schip — de torpedo-vernieler, — die voor de aflevering aan de Engelsche regeering gereed lag, was bij uitzondering uitstekend gebouwd en voldeed aan alle eischen.

Terwijl hij zich naar Raffles toeboog, sprak hij:

„Ik ben gaarne bereid, dit voorstel der Hollandische regeering aan te nemen; de toegang naar mijn werf en mijn schip is voor u vrij. Ik zal mijn directeuren op de werf daarvan in kennis stellen —”

Raffles boog en sprak:

„Ik dank u. De koop wordt afgesloten, zoodra admiraal Van Gelder het schip voor bruikbaar verklaard heeft en de contracten tusschen u en mijn regeering geteekend zijn.”

„Zeer goed en wanneer kan ik de kanonneerbooten in ontvangst nemen?” vroeg de reeder.

Raffles bedacht zich eenige oogenblikken en zei toen:

„Nadat de overeenkomsten geteekend zijn, zullen de kanonneerbooten dadelijk naar uw werf te Southampton opstoomen.”

„Uitstekend!” antwoordde Sir Ernst Bircham.

Daarop noodigde hij Raffles tot een diner uit, hetwelk deze aannam.

Bij dit diner zou hem een verrassing te beurt vallen, welke hij niet had verwacht.

Toen zij in een der vertrekken van den scheepsbouwer bijeen zaten, zei Sir Ernst Bircham:

„Ik heb nog een van mijn vrienden, een voor- malig schoolkameraad, uitgenoodigd en wel den misschien ook u bekenden hoofd-inspec- teur van politie, Baxter, den chef van ons hoofdbureau van politie Scotland Yard —”

Ieder ander dan Raffles zou misschien bij het hooren van den naam van een zoo ge- vreesden tegenstander, de schrik op het lijf zijn gevallen.

Maar bij Raffles was juist het tegendeel het geval.

Op de bedaarde manier, die den Hollanders eigen is en in slecht Engelsch, antwoordde hij:

„O ja, Sir Ernst, ik meen mij te herinneren, dat ik den naam van inspecteur Baxter reeds een paar maal in de couranten gelezen heb. Als ik mij niet vergis, dan heb ik dezen naam zien noemen met betrekking tot de daden van een zekeren Raffles.”

„Ja, ja, dat komt uit,” bevestigde de reeder, „daarin hebt u gelijk, mijnheer Van der Straa- ten. Maar ik verzoek u zeer beleefd en drin- gend om den naam Raffles in tegenwoordig- heid van mijn vriend niet te noemen. Hij is namelijk zeer zenuwachtig door dezen spits- boef geworden, zoo zeer dat hij dadelijk uit zijn humeur geraakt, als hij den naam van zijn vijand door iemand hoort uitspreken.”

„Zoo, zoo,” lachte Raffles, „dan zal ik, u ten pleziere, dien naam niet noemen, hoewel ik er zeer veel belang in zou stellen, van den hoofd-inspecteur wat nadere bijzonderheden omtrent dezen Grooten Onbekende, zooals hij door de Londensche politie immers genoemd wordt, te vernemen.”

Op hetzelfde oogenblik kwam de portier binnen en diende aan:

„Hoofd-inspecteur Baxter.”

„Laat mijnheer binnenkomen!” antwoordde de gastheer.

Eenige seconden later trad Baxter in een elegante smoking met een witte roos in het knoopsgat, en met een opgewekte gelaatsuit- drukking den rooksalon binnen.

„Goeden avond, beste Ernst” riep hij en stak zijn beide handen ter begroeting naar den scheepsbouwer uit.

„De kerel ziet er in de puntjes uit,” dacht Raffles bij zich zelf. Nu wendde zich de scheepsbouwer tot hem en zei:

„Veroorloof mij, waarde Baxter, dat ik je een voornamen gast, mijnheer Van der Straa-

ten, den gevolmachtigde der Hollandsche re- geering, voorstel.”

Inspecteur Baxter maakte een diepe bui- ging, daar hem alles, wat in betrekking stond tot een of andere regeering, geweldig impo- neerde. Een persoon, die de gevolmachtigde van een land was in een belangrijke zaak, moest een bijzonder invloedrijk persoon zijn.

Raffles maakte een zeer koele buiging en stond nauwelijks uit zijn stoel op, waarin hij behagelijk zat en een groote Hollandsche si- gaar rookte.

Weder was voor Baxter het oogenblik daar, dat hij tegenover den langgezochten Raffles zat, en slechts de handen had uit te steken, om zijn man achter de ijzeren tralies van Scotland Yard te brengen.

Daar zat hij nu vlak bij hem, den rustver- stoorder, zijn nachtmerrie — den lang gezoch- ten „Grooten Onbekende” John Raffles —

Doch hij had niet het geringste vermoeden, dat deze mijnheer Van der Straaten, die zich langs den lichtblonden puntbaard streek, zoo als die door de Hollandsche zeelieden gedra- gen wordt en nu en dan langzaam den rook uit zijn sigaar blies, met Raffles een en dezelf- de persoon was.

„Ik heb een honger als een wolf,” sprak hij tot Sir Ernst Bircham, „want toen ik heden je uitnoodiging voor het diner ontving, heb ik niet eens geluncht, om je tafel des te meer eer te kunnen aandoen.”

„Hij is een echte fijnproever,” viel Sir Ernst Bircham hem in de rede, „en houdt bijzonder veel van de voornaamste lekkernij uit uw va- derland, mijnheer Van der Straaten, namelijk Hollandsche oesters!”

Inspecteur Baxter smakte met de tong, als- of hij reeds bezig was, een oester op te slur- pen, en zei:

„Jawel, mijnheer Van der Straaten. Hoewel ik een echte Engelschman ben, geef ik toch aan de Hollandsche oesters de voorkeur boven onze Engelsche.”

Mijnheer Van der Straaten, alias Raffles, boog en zei:

„Het is een groote eer voor mij, dat u als Engelschman de oesters uit mijn vaderland de voorkeur geeft.”

Een Chineesche bel klonk, ten teeken, dat de tafel in de eetzaal gedekt was, en nu sprak Sir Bircham tot Raffles:

„Sta mij toe, dat ik u, voordat wij ons aan tafel begeven, aan mijn dames voorstel.”

Raffles stond zeer langzaam op en volgde den scheepsbouwer aan de zijde van Baxter naar de dames die in een anderen salon in groot toilet op de heeren wachtten.

Raffles was verbaasd over de schoonheid

van de vrouw van den scheepsbouwer en was nog meer verwonderd over haar dochter, een eveneens opvallend mooi meisje in den leeftijd van negentien jaren.

Nadat zij aan elkander waren voorgesteld, zei Sir Ernst Bircham:

„Wij zullen nog een paar minuten wachten, want er komt nog een gast, een bekende uit Spanje, Don Padrilla, die mij eveneens de eer zal aandoen, heden aan mijn eenvoudige tafel plaats te nemen.”

Hij had nauwelijks uitgesproken toen de Raffles uit de Club bekende Don Padrilla verscheen, de geheime Carlist, die de kanonneerbooten voor den aanslag tegen de Spaansche troon koopen wilde.

Nu zij aan tafel hadden plaats genomen, nam Raffles hoofd-inspecteur Baxter eens goed op en zag onmiddellijk, dat de chef van Scotland Yard nu en dan den Spanjaard die tegenover hem zat, wantrouwend aankeek.

De maaltijd verliep tamelijk stil en Raffles amuseerde er zich mede, hoe inspecteur Baxter met een waren geeuwthonger de verschillende gerechten aansprak, alsof hij in geen week iets gegeten had.

Kort voordat het dessert werd opgediend, had Raffles, die gedurig weer opmerkte, dat Baxter den Spanjaard ongemerkt gadesloeg, een plan beraamd, en zich over de tafel tot Don Padrilla wendend, zei hij:

„Pardon, mijnheer, ik dacht er juist over na, waar ik u reeds kan gezien hebben —”

„Ja, precies,” lachte Baxter. „U neemt mij de woorden uit den mond. Ik verkeer in het zelfde geval. — Ik ben er van overtuigd, dat ik dezen heer, hoe wel hij een vreemdeling is, reeds ergens gezien heb.”

De Spanjaard begon te lachen en antwoordde:

„Ik betwijfel dat, mijne heeren, behalve als ge te Madrid zijt geweest, daar ben ik tamelijk goed bekend.”

„Neen, neen,” sprak Raffles, „ik ben nimmer te Madrid geweest, doch — doch —” hij wendde zich tot inspecteur Baxter — „neem het mij niet kwalijk, wanneer ik een naam noem, dien uw vriend Sir Ernst Bircham mij verzocht, niet uit te spreken. Doch — de gelijkenis is zoo frappant — namelijk —” hij haalde diep adem, om zich schijnbaar, voor de langzame manier, waarop hij sprak, op nieuw met lucht vol te pompen en vervolgde:

„Bij ons in Den Haag zag ik eenigen tijd geleden in een geïllustreerd tijdschrift, dat te Amsterdam verschijnt, het portret van den beroemden Engelschen gentleman-dief, van den beruchten, Grooten Onbekende, John Raffles.”

Baxter, die juist een glas champagne wilde

drinken, zette het haastig, met een smak op tafel neer, alsof het gloeiend ijzer was.

„Merkwaardig,” lachte Sir Ernst Bircham, „zeer merkwaardig, nu zou ik toch waarlijk wel eens willen weten, op wien die Raffles zoo al gelijkt.”

„Het is absoluut buitengesloten,” zei nu inspecteur Baxter tot den gewaanden Hollander — „dat het portret, dat in het geïllustreerd tijdschrift in Holland verschenen is, ook maar eenigszins op Raffles gelijkt. Want ik zelf heb Raffles verscheidene malen in mijn leven gezien en kan toch geen beschrijving geven, hoe hij er uitziet.”

„Hoe is dat nu mogelijk?” vroeg Raffles, „iemand, dien men gezien heeft, niet te kunnen beschrijven, dat begrijp ik niet!”

„O, dat is zeer eenvoudig,” antwoordde Baxter, „die man bezit namelijk als het grootste wapen tegenover ons, de politie, een uitstekend talent om komedie te spelen en verstaat de kunst zich zoodanig te vermommen, dat u bij voorbeeld even goed Raffles kondt zijn, als onze Spaansche tafelgenoot Don Padrilla.”

„O, o,” lachte dreigend Sir Ernst Bircham, „misschien kon ik het ook zijn.”

„Neen,” antwoordde Baxter, „ik vertrouw je zeer veel toe, doch dat speel je nooit klaar. Die Raffles heeft een gelaat, dat men bij een kameleon kan vergelijken. Je kent toch dat mooie dier, dat zich in Zuid-Amerika en Brazilië ophoudt, die hagedis, die het vermogen heeft, de kleur van haar huid zoodanig te veranderen, dat deze overeenkomt met de kleur van de stof, waarop zij zich bevindt, zoodat zij voor hare vijanden zoo goed als onzichtbaar wordt? Een dergelijke kameleon is Raffles!”

Van der Straaten zat daar schijnbaar met een open mond van verbazing en zei na eenige seconden tot den inspecteur:

„Die Raffles moet dan wel een zeer bezienswaardig persoon zijn!” —

„Hoe noemdet u hem?”

„Een kameleon!” —

„Hm,” beweerde de Hollander. „U zeidet, dat u hem reeds ontmoet hebt?”

„Niet alleen ontmoet, mijnheer Van der Straaten,” antwoordde Baxter, „doch ik heb reeds zoo dicht bij hem gezeten, zoo als wij bijvoorbeeld hier bij elkander zitten. Doch zooals ik u vertelde, ik heb hem niet herkend.”

Nogmaals antwoordde Raffles:

„Hm, hm, ik kan u toch een goeden raad geven, hoe u hem in het vervolg zoudt kunnen herkennen.”

„Lord, bless my soul!” riep Baxter uit. „Ik zou zoo'n raadgeving wel met duizend pond sterling willen vergoeden, doch” — hij schud-

de het hoofd — „ik geloof niet, mijnheer, dat u mij een raad kunt geven, die werkelijk doeltreffend is."

„O, waarom niet," antwoordde Raffles.

„Wij, Hollanders, sporen de misdadigers op alleen met behulp van politiehonden, en ik heb zeer veel omgang met de politie. Het is voldoende, dat men zulk een dier op het spoor brengt van den verdachte, door het beest het een of ander gedragen kleedingstuk van den man te laten ruiken."

„Ik heb daar meer van gehoord," antwoordde Baxter, „doch ik sta er eenigszins wantrouwend tegenover."

„U vergist u, mijnheer de hoofd-inspecteur," hernam Raffles. „Dergelijke honden hebben een buitengewoon fijnen reuk, en tot nog toe hebben de proeven in Holland nog nooit gefaald. Indien u dus van genoemden Raffles een doek of een paar laarzen in uw bezit hebt, dan zal zoo'n politiehond den man beslist opsporen en uitleveren —"

Nu was het de beurt van inspecteur Baxter om met open mond en vol verbazing te luisteren.

Daarover — aan de werkzaamheid van politiehonden — had hij niettegenstaande al zijn slimheid, die hij meende te bezitten, tot nu toe nog niet ernstig nagedacht.

Integendeel, de Engelsche politie spotte met de politiehonden, die hun collega's te Brussel en Parijs met goed succes aanwendden, en eerst nu begon Baxter ernstig over de mogelijkheid na te denken, om zich van dergelijke viervoetige helpers te bedienen.

„Inderdaad!" riep hij uit, „u hebt geen ongelijk, mijnheer Van der Straaten, dat zal ik werkelijk eens beproeven. Het zou letterlijk indrukwekkend zijn, indien men door middel van een dezer honden Raffles eindelijk achter slot en grendel kreeg. Doch — waar kan men zoo'n gedresseerden hond krijgen?"

„O," antwoordde mijnheer Van der Straaten — alias Raffles — „wij gebruiken in Holland allerlei soort van honden daarvoor, en misschien dat u onder uw goede Engelsche honden wel een dergelijk exemplaar zult vinden."

„Ik zal er morgen onmiddellijk werk van maken," bevestigde Baxter.

„Mijne heeren!" sprak nu de scheepsbouwer met zijn luide, dreunende stem, „ik geloof werkelijk, dat het nu tijd is om dit minder aangename onderwerp over Raffles, politie, politiehonden en dergelijke dingen te laten rusten en ons met onze dames over interessante dingen te gaan onderhouden, of, hoe zoudt u het vinden, wanneer wij naar de muziekzaal

gingen en mijn dochter, die een zeer goede stem heeft, de heeren wat voorzingt?"

De heeren waren met dit voorstel zeer ingenomen en begaven zich naar de muzieksalon, die in rococo-stijl was ingericht.

Terwijl de heeren in gemakkelijke stoelen zaten om naar den werkelijk mooien zang van de dochter des huizes te luisteren, boog zich Baxter naar Bircham en zei zacht, doch nog luid genoeg, dat het door Raffles gehoord kon worden: „Zeg eens, mijn waarde, van waar kent ge dezen Spanjaard?"

„Excuseer," antwoordde Sir Ernst, „het zal je wel voldoende zijn, dat deze heer bij mij aan huis verkeert; hij is een man van eer."

„Dat bestrijd ik volstrekt niet, doch, waarde Ernst, ik heb reeds verscheiden malen het genoeg gehad, je uit moeilijkheden te redden, waarin je door buitenlandsche agenten, die later bleken flesschentrekkers te zijn, gebracht waart."

Deze Hollander bijvoorbeeld, is een zeer betrouwbaar persoon, hij is veel te langzaam en te deftig om aan iets kwaads te denken. Dergelijke personen hebben nooit iets met de politie uit te staan. Het tegendeel is echter met Spanjaarden het geval. Indien ge hen niet nauwkeurig kent, is het altijd geraden voorzichtig te zijn!"

De reeder begon zacht in zich zelf te lachen.

Hij kende Don Padrilla niet anders, dan door dat deze eenige dagen geleden bij hem op het bureau gekomen was, hem daar een brief van Don Carlos getoond had en onderhandelingen met hem had aangeknoopt over het koopen der kanonneerbooten.

Als waarborg zouden pandbrieven op de goederen van Don Carlos, die in Frankrijk lagen, gegeven worden en voorts zouden wissels worden getrokken. Als de wissels niet betaald werden, zou Sir Ernst Bircham het recht hebben, de goederen van Don Carlos te verkoopen, ten einde zich zodoende schadeloos te stellen.

„Zie eens," ging de inspecteur voort, „wanneer, in plaats van den Spanjaard, Raffles daar nu eens zat, die misschien een truc kon voorhebben —"

Sir Ernst Bircham trok een onaangenaam gezicht.

„Het lijkt wel, of je krankzinnig bent; dat is onmogelijk; je hoort toch reeds aan zijn spraak, dat hij een Spanjaard is," merkte hij kregelig op.

„O, dat wil niets zeggen," hernam Baxter, „ik ken Raffles genoeg, om hem in staat te achten, dat hij den vreemdeling voor je speelt; ik weet niet, waarde Ernst — maar hoe meer

ik dien man aanzie, hoe vreemder hij mij voorkomt."

De scheepsbouwer lachte.

"Jij denkt misschien nog, Baxter, dat Raffles zich hier in de salon bevindt."

In plaats van te antwoorden, haalde inspecteur Baxter de schouders op, want hij vreesde, dat hun gesprek door den Hollander of door iemand anders kon gehoord worden. Hij overtuigde zich er zelfs van, of Van der Straaten misschien iets van hun gesprek kon afgehuisterd hebben en keek hem aan.

Maar deze zat met gesloten oogen en het hoofd achterover tegen den fauteuil geleund en scheen in stilte te genieten van de muziek.

Hoogst bevredigd over den aangenamen avond vertrokken de heeren tegen middernacht uit het huis van den scheepsbouwer en toen zij op straat gekomen waren, zei Baxter:

"Mag ik de heeren nog uitnoodigen met mij naar Brixton-café te gaan?"

Don Padrilla weigerde en beweerde, dat hij moe was, terwijl de Hollander met inspecteur Baxter in een auto stapte, welke hen naar een voornaam café aan het Strand bracht.

Toen zij daar onder het genot van een kop koffie en een sigaret zaten, zei inspecteur Baxter:

"U weet niet, hoe dankbaar ik u ben, mijnheer Van der Straaten. Ik zal mij morgen dadelijk een politiehond aanschaffen en het beest op Raffles africhten. Maar wat denkt u eigenlijk van den Spanjaard, dien wij hedenavond hebben leeren kennen?"

"Dat weet ik zelf niet, mijnheer de inspecteur," antwoordde Raffles.

"Men mag geen kwade vermoedens tegen iemand koesteren, maar — verdacht — zeer verdacht — komt deze man mij toch voor."

Baxter haalde diep adem:

"Mij ook — gij zijt mijn vriend — gij hebt een voortreffelijk talent als politie-ambtenaar."

Mijnheer Van der Straaten lachte en antwoordde:

"Ik dank u voor uw waardeering, waarde inspecteur, en opdat gij niet verbaasd zult staan over mijn talent als politiebeambte, wil ik u mededeelen, dat ik voor vijftien jaren de betrekking bekleedde van directeur van politie en in dienst was bij mijn regeering in Nederlandsch-Indië."

"O zoo!" antwoordde Baxter, "dan verwondert het mij niet, want dan zijn wij immers collega's."

De Hollander antwoordde:

"Wij zijn collega's, mijnheer de inspecteur, slechts met dit onderscheid, dat ik met zwarte booswichten en u met blanke te doen hebt. Maar ik verzeker u, dat ik reeds vóór twintig jaren met honden tegen misdadigers ben opgetreden."

"Ik zal dat ook doen, ik zal dat ook doen," haastte Baxter te verzekeren.

"U moet weten, dat die Spanjaard mij niet uit het hoofd wil en zooals ik mijn vriend Sir Ernst Bircham ken, laat hij zich, in weerwil van al zijn handelskennis, toch dikwijls door buitenlanders beetnemen. Ik moet morgen uitvorschen, wie deze man is en wat hij bij mijn vriend komt doen."

"Doe dat vooral", zei Van der Straaten; "het kwam ook mij zeer verdacht voor, dat hij niet met ons mee wilde naar dit café. Het scheen, alsof hij beangst was om onder het publiek te komen."

Inspecteur Baxter sloeg met de hand op tafel en riep:

"Natuurlijk — natuurlijk — u hebt gelijk, mijn waarde collega. Daaraan heb ik nog niet eens gedacht. Dat is duidelijk genoeg, want wat zou den man anders tegengehouden hebben om mede te gaan?"

"O, o, o, ik vrees, dat mijn waarde vriend Bircham door dien man bedrogen wordt! Dat is geen Spanjaard, dat zal zeker de driemaal door den duivel vervloekte Raffles zijn!

"Gij hadt misschien toch gelijk, toen u bij hem een gelijkenis ontdektet met dien schurk. Ik mag zijn spoor niet verliezen en reeds morgen begin ik er mee, hem met een hond te vervolgen."

"Doe dat vooral", zei mijnheer Van der Straaten en inspecteur Baxter was zóo verheugd over deze ontdekking en met het vooruitzicht om Raffles eindelijk te arresteren, dat hij niet wilde dulden, dat Raffles het gelag betaalde, maar hij, inspecteur Baxter, betaalde alles en gaf daarbij nog een goede fooi.

Daarna scheidden de heeren en gingen naar huis.

Toen Baxter mijnheer Van der Straaten in een auto geholpen had, keek hij hem na; deze reed naar hotel Bristol en Baxter mompelde voldaan:

"Die Hollander is een flinke kerel, een voortreffelijk man. Het is wel merkwaardig, dat men zich terstond aangetrokken gevoelt tot iemand, die net zoo denkt als menzelf en die zoo is als menzelf is! Het is waarlijk een prachtkerel!"

VIERDE HOOFDSTUK.

De nagemaakte politiehond.

Charly Brand verwonderde er zich den volgenden morgen over, dat Raffles niet thuis was gekomen.

Eerst tegen elf uur des morgens kwam hij boven water, en de jonge secretaris begroette hem tamelijk zenuwachtig.

„Ik dacht reeds, dat je het een of ander ongeluk was overkomen”, zei hij, toen hij met Raffles naar zijn werkkamer ging.

„O neen”, antwoordde Raffles, „dat gaat zoo gemakkelijk niet. Ik heb vannacht in hotel Bristol moeten logeeren en daar ook logies voor een poos besteld.

Overigens was de nacht zeer gezellig. Ik heb met onzen teerbeminden vriend, hoofd-inspecteur Baxter, tot laat in den nacht in Café Brixton gezeten, en Baxter voelde zich zóó door mijn gezelschap aangetrokken, dat hij niet wilde hebben, dat ik mijn vertering betaalde.”

„Heb je met Baxter te zamen gezeten?” vroeg Brand verbaasd. „Zeg eens, ben je weer van den duivel bezeten? Of wat scheelt je?”

„Wees kalm, Charly”, zei Raffles, „je stelt je de zaken altijd gevaarlijker voor dan zij zijn. Die Baxter is een zeer nette kerel en ook zeer geschikt om mee om te gaan, zoodra hij niet in functie is. Want dan kan hij zeer onaangenaam zijn. Doch ik wilde je nu iets verzoeken; wil je even naar den een of anderen hondenkoopman gaan en daar een hond koopen?”

„Wat moet ik koopen?” riep Brand uit.

Hij viel letterlijk van de eene verbazing in de andere.

„Een hond! Zoo'n gewone ordinaire bast-aard!”

„Schei toch uit met zulke flauwe moppen; je wilt je toch niet zoo'n beest aanschaffen?”

„Zeker wil ik dat, en ik verzoek je om mij zoo'n hond binnen een uur hier in huis te brengen.”

„Maar Edward, voor welk doel heb je zoo'n hond dan noodig? Zoo'n beest — ik weet dit nog uit het ouderlijke huis — maakt de verschillende vertrekken vuil, bijt wat hij maar vinden kan kapot en vernielt de tapijten. Ik raad je dringend af, zoo'n hond te koopen!”

„Je behoeft mij zoo'n edele hondenfamilie niet eerst uit te teekenen, Charly, ik ben daar-

mede volkomen op de hoogte, en om je gerust te stellen, zal ik je mededeelen, dat ik volstrekt niet van plan ben, den hond voor mijzelf aan te schaffen, doch dien met een enorme winst aan hoofd-inspecteur Baxter te verkoopen.”

„Nou begrijp ik er heelemaal niets meer van”, antwoordde Brand, „doch ten slotte gaat het mij ook niet aan. Ik zal je den hond verschaffen, en doe dan met 't gedierte maar wat je wilt.”

„Haast je wat”, riep Raffles hem na, „want zoodra je terug bent, moet ik je wat uniformen aanpassen.”

Brand, die reeds bijna de deur uit was, draaide zich om en vroeg:

„O, dat wordt zeker weer wat fraais! Ik moet mij zeker óók vermommen! Mag ik vragen welke rol je mij toebedeeld hebt?”

Met een ernstig gezicht antwoordde Raffles: „Die van admiraal van de Hollandsche vloot.”

Met twee sprongen was Charly de trap af, draaide zich beneden om en riep:

„Wanneer je nog niet krankzinnig bent, Edward, dan wordt je het nu!”

„Wacht maar”, riep Raffles, „kom eens hier, dan zal ik je straffen voor je brutale woorden!”

Hoofdschuddend ging Brand de straat op en de gedachte, dat hij de uniform van een admiraal der Hollandsche vloot zou moeten aantrekken, nam zoozeer zijn gedachten in beslag, dat hij bijna vergat, waarom hij zich op straat bevond.

Eerst toen hij bij een lantaarnpaal een witten zwerfenden hond zag staan, herinnerde hij zich waarom hij er op uit was gegaan, en in het volgende oogenblik mompelde hij in zichzelf:

„Die hond heeft geen baas. Dat kan je zien. Ik behoef dus volstrekt niet bij een hondenkoopman geld voor zoo'n beest uit te geven.”

Hij ging nu op den hond af en begon hem naar zich toe te lokken.

Wantrouwend keek het beest hem eerst aan, berook hem en toen Brand zich voorover boog, om hem zijn vriendschap te toonen en om zijn rug te streelen, die vol vuil zat, begreep het beest hem verkeerd en wilde hem in de hand bijten.

Brand sprong haastig achteruit en begon te vloeken; maar hij herinnerde zich spoedig, dat honden zich gemakkelijk laten lokken met iets eetbaars. Hij ging in een naastbijgelegen slagerswinkel en kocht een ons leverworst. Hiermede ging hij weder naar den hond toe.

Gulzig verslond het beest de hem toegeworpen stukken worst en begon, toen Charly Brand zich van hem verwijderde en telken keere weer een stuk leverworst voor den neus hield, zijn weldoener te volgen.

Met het laatste stukje gelukte het Brand eindelijk, den hond in het huis van zijn vriend lord Lister te lokken.

„Juist”, zeide deze, zijn secretaris op den rug kloppend, „daar heb je nu een beest, precies zooals ik noodig heb.”

„Een mooi soort”, lachte Brand. „Ik geloof, dat het beste, wat je voor het beest kunt doen, is hem een bad te geven.”

„Dat zullen we dan dadelijk doen,” hernam Raffles. „Laat een kuip warm water zetten en laat Gaston met een borstel en groene zeep komen; ik zal het dier zelf schoonmaken.

„Hola,” riep Raffles in eens tot den hond en nam in hetzelfde oogenblik een rijzweep van den schoorsteen, terwijl hij naar den hond toesprong. „Jij vervloekt mormel, zoiets doe je alleen op straat!”

Bij deze woorden gaf hij den hond een tik met de zweep.

Met een luid gejack kroop de hond in een hoek en begon woedend tegen Raffles te brommen.

„Vóór alles is het noodig”, zei deze tot zijn secretaris, die hem de geschiedenis van de leverworst vertelde, „dat ik den hond dresseer, zoodra hij uit het bad komt.

„Bij den naam Raffles moet hij dadelijk wegloopen, dat leer ik hem met de zweep. Bij het woord Baxter krijgt hij leverworst.

„Ik zal den hond voorloopig opsluiten, opdat hij met niemand verder in aanraking komt.”

Brand schudde het hoofd en zei:

„Ik ben waarlijk nieuwsgierig, Edward, welke vreemde dingen jij zult uithalen, om de Hollandsche vloot te stelen. Maar kom, laat ik nu eerst voor den hond, den toekomstigen eersten politiehond van Londen, een bad gereed maken.

„Nu begrijp ik je eerst. Je wilt dus van dit dier een politiehond maken.”

„Precies”, zei Raffles, „een politiehond. En ga nu mee om mij te helpen.”

Hij greep het dier bij zijn halsband en sleepte het in de badkamer, waar hij het een reinigingskuur liet ondergaan.

Eenige malen beproefde het beest hem te

bijten, zoodat Raffles voorzichtig moest zijn en tot Brand zei:

„Ik kan je geen bijzonder compliment over je keus maken, maar nu het dier toch eenmaal hier is, wil ik het met hem probeeren.

„Kom nu mee, dan zal ik je in de uniform van een Hollandsch admiraal steken.”

Brand kreeg kippevel, toen hij dacht aan hetgeen Raffles weer met hem voor zou hebben.

Hij vloekte in stilte en mompelde in zich zelf:

„Ik heb geen verstand van zeevaartkunde of dergelijke zaken. De duivel mag weten, hoe ik mij als admiraal van de Hollandsche vloot moet gedragen.”

Raffles stoorde zich echter niet het minst aan het gemopper van zijn vriend en trok hem met zich mee naar de kleedkamer, welke een étage hooger was gelegen.

In deze kamer, welke haar licht ontving door drie groote, tot het plafond reikende vensters en welke aan een der korte wanden een grooten spiegel had, waarin men zijn geheele figuur onder goede verlichting weerkaatst zag, bevonden zich aan beide lange wanden eenige kasten, welke bij opening een heele verzameling van allerlei kleeren bleken te bevatten.

Het was als de garderobe van een groote schouwburg, want behalve een aantal moderne costumes, zoowel voor dames als heeren, hingen daar ook op staken allerlei kleeren, welke in de meest verschillende omstandigheden des levens te pas kunnen komen, terwijl een aparte afdeeling was ingericht voor uniformen van allerlei aard.

Raffles haalde al deze uniformen voor den dag en onderwierp ze aan een nauwkeurig onderzoek. Hij zocht echter tevergeefs.

De uniform van een Hollandsch admiraal was niet voorradig.

Maar Raffles schafte zich raad.

„Onzin”, zei hij tot Brand, „ik wil er honderd pond sterling onder verdedden, dat niemand hier ooit een Hollandsch admiraal gezien heeft. Misschien bestaat er niet eens iemand van dien rang bij de Hollandsche marine.”

Hij koos uit de aanwezige uniformen een costume, dat eenigszins op dat van een admiraalsuniform geleek, zocht daarbij een mantel uit, benevens een met goud galon bestikte uniformpet en liet een en ander door Brand aantrekken.

Alles paste uitstekend en nadat zijn vriend gekleed was, deed hij hem een grijzen, kort geknipten baard om.

Hij zette hem een valsche pruik op en maakte zijn gelaat donkerbruin.

„Zie je nu wel, Charly,” zei Raffles nu tot Brand, die zich in den spiegel bekeek:

„Nu herkent niemand je!”

Brand, die voor den spiegel stond, meende echter, dat hij in weerwil van de verkleeding, toch nog herkend kon worden.

„Wel neen,” zei de Groote Onbekende. „Dat verbeeld je je. Maar nu moet je vooral onthouden, dat je admiraal Van Gelder bent, opperste bevelvoerder van de Hollandsche vloot en nu moet je met mij naar hotel Bristol rijden om daar twee mooie kamers op de eerste étage te betrekken.

„Maar stil, ik had bijna een fout begaan! Het is nu pas vier uur in den namiddag, wij zullen tot half acht moeten wachten, omdat precies om zeven uur de trein uit Queensborough aan het Victoriastation aankomt, die de passagiers van de boot, die uit Holland komt, van de haven naar de stad brengt.

„In dien tusschentijd moet je er een beetje op studeeren, om den toon te kunnen aanslaan van admiraal der Hollandsche vloot en mocht

je daarvan niets begrijpen, onthoud dan goed het volgende:

Ten eerste: je moogt zoo weinig mogelijk spreken.

Ten tweede: wanneer je spreekt, doe het dan zeer langzaam, alsof je heel veel tijd hadt; bedenk vooral, dat de Hollanders steeds heel veel tijd hebben, en denk ook om je Nederlandsch accent.

Ten derde: Als je iets te critiseeren hebt, onthoud je er dan voorloopig van om een oordeel uit te spreken en zeg, dat je je meening later wel zult mededeelen.

Ten vierde. In plaats van een sigaret moet je een sigaar rooken, en dat moet een echte Hollandsche zijn.

Al het overige komt vanzelf.”

Tegen half acht reden zij naar hotel Bristol; Raffles was vooraf in het hotel geweest en had daar de kamers besteld voor den admiraal der Hollandsche vloot, van Gelder.

Niemand in het hotel vermoedde, dat de admiraal in werkelijkheid geen admiraal was en het personeel van het hotel behandelde hem met den meest onderdanigen eerbied.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Baxter en Raffles bij het diner.

Marholm, de secretaris van den hoofd-inspecteur van politie, zat in zijn bureau over dikke mappen met papieren heengebogen en arbeide onvermoeid, daar zijn chef hem weder zaken ter behandeling had gegeven, die eigenlijk reeds voor eenige dagen hadden moeten afgedaan worden.

„Baxter wordt steeds luier”, bromde hij in zichzelf, „en hij geeft mij voortdurend de

schuld, dat de zaken niet op tijd worden afgedaan.”

Op dit oogenblik trad de hoofd-inspecteur binnen, groette kortaf en ging daarna, zonder zich om zijn secretaris te bekommeren, naar zijn lessenaar.

Hij had nog maar eenige brieven geopend en vluchtig doorgelezen, toen de telefoon ging.

„Ga eens hooren wat er is, Marholm”, zei

hij tot zijn secretaris; „als het niet iets zeer belangrijks is, dan ben ik nog niet aanwezig.”

Marholm ging naar de telefoon.

„Hier hoofdbureau van politie, Scotland Yard, met wien spreek ik?” meldde hij zich.

De „vloot” trok een scheef gezicht en zijn voorhoofd rimpelde zich. Eindelijk vroeg hij nogmaals: „Met wien spreek ik?”

Toen kwam er weer een verbaasd gezicht, terwijl hij herhaalde:

„Ik versta uw naam niet, wien wenscht u te spreken?”

„Met den hoofd-inspecteur van politie,” klonk het nu, wel in goed Engelsch, maar met een duidelijk merkbaar buitenlandsch accent van den anderen kant van den draad terug.

„Die is niet aanwezig!” antwoordde Marholm.

„Wie is daar toch?” vroeg Baxter zacht.

„Ik versta den naam niet”, antwoordde de „vloot”, met zijn hand op den hoorn, „het schijnt een buitenlandsche naam te zijn.”

„Geef hier”, zei de inspecteur en nam nu de telefoon zelf ter hand.

Nauwelijks had hij het instrument aan zijn oor gebracht of er kwam over zijn verstoord gezicht een teeken van vreugde en hij zei:

„O, goeden morgen, goeden morgen, mijnheer Van der Straaten — — — —

„Jawel, jawel, ik diner hedenmiddag in restaurant Ludlow, dat is in Ludlowstreet No. 18. Het zal mij zeer aangenaam zijn, u daar te ontmoeten. Zijt gij gisteren goed thuis gekomen? — — Ik ben nog eenigszins vermoeid. Dus tot ziens!”

Hij legde den hoorn op den haak en zei tot Marholm:

„Bij een volgenden keer verzoek ik je, beter te luisteren. Je schijnt in den laatsten tijd hardhoorig geworden te zijn. De duivel mag je halen, je begint ongeschikt te worden. Die naam hadt je toch wel kunnen verstaan; je blameert ons tegenover het buitenland. Weet je met wien je gesproken hebt?”

„Nee”, zei Marholm en haalde de schouders op, „ik heb den naam niet verstaan”.

„Jij verstaat nooit iets, dat heb ik je reeds honderd maal gezegd.

De gevolmachtigde van de Hollandsche regeering was zoeven aan de telefoon, mijnheer Van der Straaten.”

„Dien ken ik niet”, antwoordde de „vloot”, „en buitendien zult u wel begrijpen, dat men zulke namen, wanneer men ze voor den eersten keer hoort, niet dadelijk onthouden kan. Hoe heette de man?”

„Wat?” schreeuwde hij, „wat zeg je; je veroorlooft je, den gevolmachtigde van de Hollandsche regeering — „man” te noemen? Je

spreekt op een toon, alsof het je gelijke was; je vergeet zeker, dat je hier een zeer ondergeschikte betrekking bekleedt. Ik verzoek je om je in het vervolg beleefder uit te drukken.”

„Dat zal ik doen”, zei Marholm, „maar ik geloof, dat die voorname Hollander evengoed maar een man is zooals u en ik.” . . .

„Zoo, daarin vergis je je,” viel Baxter hem in de rede. „Die man beteekent aanmerkelijk meer dan jij en ik. Maar ga nu aan je werk; je hebt weer een stapel onafgedaan werk voor je liggen en het komt mij voor, dat je daar nog verscheidene stukken liggen hebt, die reeds lang afgedaan moesten zijn.”

„Dat komt goed uit”, antwoordde de secretaris; „er liggen minstens een dozijn van zulke stukken!”

„Wat?” brulde de inspecteur; „dat durf je mij zeggen met een kalmte, alsof er niets onverschilligers was dan spoedeisende zaken?”

Wederom haalde de „vloot” de schouders op en zei:

„Wanneer ze voor u niet belangrijk zijn, dan behoeven ze dat voor mij ook niet te wesen.”

„Mijnheer!” schreeuwde inspecteur Baxter, „wilt u daarmede misschien zeggen, dat het mijn schuld is, dat gij de zaken laat slabakken?”

„Daar denk ik niet aan”, zei de „vloot”, „de hoofdzak is alleen, dat ik niets veronachtzaam.”

Inspecteur Baxter balde zijn vuisten.

Hij had zijn secretaris heel goed begrepen en wist wel, dat hij zelf de oorzaak was, dat zaken van belang, waarbij haast was, onafgedaan waren blijven liggen.

Zonder een woord te zeggen en rood van woede, ging hij voor Marholm staan en balde de vuisten.

Maar Marholm, die aan dergelijke scènes wel gewend was, deed alsof hij niets merkte en werkte ijverig door, zonder op te zien.

Er bleef Baxter niets anders over dan naar zijn plaats terug te keeren, hetgeen Marholm een bijna niet merkbaar lachje ontflokte, hetgeen den hoofd-inspecteur echter niet ontging.

Hij kookte inwendig van woede, maar slaagde er in zich in te houden.

Dit was maar goed ook, want Baxter had zijn secretaris te vaak noodig, dan dat hij hem door booze woorden tegen zich had kunnen verbitteren.

Nadat er een poosje stilzwijgen in het vertrek had geheerscht, was Baxter weer in zoverre bijgetrokken, dat hij Marholm aansprak en zei:

„Roep den dienstdoenden sergeant eens hier!”

„Jawel mijnheer de inspecteur!” zei Marholm en stond op.

Eenige minuten later kwam de sergeant bij zijn chef.

„Ik heb je iets op te dragen,” zei Baxter en gaf den man een visitekaartje; „je moet naar Hotel Cecil gaan en den dienstdoenden detective daar opdragen om een nauwkeurig onderzoek in te stellen omtrent een gast van het hotel, Don Padrilla genaamd; ik moet weten, met wien deze heer omgaat, waar hij verkeert en welk een karakter hij heeft.”

„Tot uw dienst!” zei de sergeant en verliet het vertrek.

Ook Marholm had den naam Padrilla hooren noemen.

Hij vermoedde dadelijk, dat de inspecteur een domme streek zou beginnen en kreeg een gevoel, alsof de zaak in verband stond met de geschiedenissen van Raffles.

Maar zonder zijn meening te uiten, nam hij zijn papieren weer voor zich en ging aan het werk; na verloop van drie uren kwam de sergeant terug en meldde, dat Don Padrilla een voornaam Spanjaard was, die twee kamers op de derde étage bewoonde en dat hij gisteravond ten huize van den scheepsbouwer Sir Ernst Bircham gedineerd had en dat ook de hoofd-inspecteur daarbij tegenwoordig was geweest.

„Loop naar den duivel,” schreeuwde Baxter, „dat weet ik wel zonder jou; idioot! dat behoef je mij waarachtig niet te melden. Ik wilde andere dingen weten!”

„Iets anders weten wij ook niet!” bekende de man.

„En die noemt zich detective,” zuchtte Baxter. „Hemel! wat heb ik toch voor ezels in mijn dienst! Doch dat zal spoedig anders worden, want —” zijn gelaat klaarde plotseling op, want hij herinnerde zich eensklaps, toen hij het woord ezels uitsprak, het voorstel, dat de vermeende Hollander mijnheer Van der Straaten hem bij het diner gedaan had betreffende een politiehond — ik zal van nu af aan een politiehond in mijn dienst nemen; ik kan je reeds vooruit verzekeren, dat zoo'n hond je zal beschaamd maken!”

„Een prachtig idée,” viel Marholm hem in de rede, „het wordt tijd dat wij een hond krijgen.”

„Wat bedoel je daarmee?” vroeg de inspecteur.

De „vloot” stak zijn pijp in den mond en zei: „Ik bedoel, dat het wel leuk zal zijn, wanneer wij hier honden zullen krijgen. Die dieren zullen ons ten minste wat afleiding ver-

schaffen. Het is hier dikwijls zoo vervelend.”

„O, dat kun je begrijpen,” riep Baxter op arrogant toon, „neen, beste vriend, jij krijgt geen hond, doch ik zal de eerste zijn, die zich er een aanschafft. Ik zal de strengste bevelen geven, dat niemand zich hoegenaamd met mijn hond mag bemoeien.”

„Hebt u dan reeds een hond?” vroeg de „vloot”.

„Dat gaat je voor den duivel niets aan, bemoei je maar met je eigen zaken en doe mij niet zulke domme vragen...”

Terwijl hoofd-inspecteur Baxter zich nog aan zijn schrijftafel het hoofd brak, waar hij den zoo vurig verlangden politiehond zou kunnen koopen, was Raffles naar huis gegaan en had zich onledig gehouden met het dresseeren van den hond.

Hij had hiermede nogal geluk, want ofschoon Raffles wel ongeveer wist, hoe je een hond moest aanpakken, als men hem iets wilde leeren, had hij dit nog nooit bij de hand gehad, zoodat de uitslag minstens zeer twijfelachtig moest worden genoemd.

Maar het toeval wilde, dat de hond, ofschoon een echt straatschooiertje, niet van een flinke portie instinct ontbloot was, met het gevolg, dat hij nog al gauw begreep wat er van hem werd verlangd.

Daarenboven trad Raffles nu juist niet zachtzinnig tegen het beest op. Hij had een karwatsje in de hand en telkens als hij den naam: „Raffles, zoek Raffles!” had uitgesproken, kreeg de hond een tik, zoodat het na een paar minuten voldoende was, om alleen dezen naam maar uit te spreken, om den hond angstig te maken.

Zoodra hij dat gevreesde woord hoorde, legde hij de ooren in den nek en wilde weghollen; lukte hem dat niet, doordat de deur gesloten was, dan trok hij het tandvleesch op, zoodat al zijn tanden zichtbaar werden, waarna hij grimmig begon te brommen.

Toen hij den hond zoo ver had, riep hij Brand, liet hem zijn vorderingen zien, waarin Brand erg veel plezier had en deelde zijn vriend mede, dat hij de dressuur verder buiten het huis zou voortzetten.

Daar hij hierbij Brand een oolijk knipoogje gaf, begreep deze, dat Raffles weer wat in het schild voerde, maar daar zijn vriend en meester zich er niet verder over uitliet, vroeg hij ook niet verder, maar liet hem met den hond uit.

Op straat gekomen kocht Raffles een leverworst, stak die in den zak en begaf zich naar het huis van den hoofd-inspecteur van politie Baxter, die in Exeterstreet woonde.

Raffles kende het huis op zijn duim.

Daar Baxter, zooals hij wist, dienst had, kon hij onbezorgd aanschellen, en toen de huishoudster hem de deur opende, zei hij:

„Ik zou gaarne willen weten, wanneer mijnheer de hoofd-inspecteur van politie, Baxter thuis is.

„Ik heb opdracht, een hond aan hem af te geven.”

„De hoofd-inspecteur is nu niet hier”, antwoordde de huishoudster, „doch indien u wilt wachten; hij zal binnen een half uur wel thuis zijn.”

Raffles wist, dat Baxter binnen een half uur van zijn bureau zou komen; hij ging dus in de ontvangkamer, die men hem aanwees, zitten, om schijnbaar op den inspecteur te wachten.

Nauwelijks had hij gehoord, dat de huishoudster niet meer in de gang was en naar de achterkamer was gegaan of hij stond op, ging door het hem bekende vertrek naar de slaapkamer van den inspecteur, legde de leverworst in het bed en bracht er den hond heen.

De hond werd door den reuk van de leverworst zóó geprikkeld, dat hij haar van het bed haalde en begon op te peuzelen.

Daarna verliet Raffles weer zachtjes het vertrek, en nadat hij nog eenige minuten in de ontvangkamer had gewacht, schelde hij de huishoudster en zei tot haar:

„Het duurt mij te lang, ik kom wel eens terug”.

Toen de hoofd-inspecteur thuis kwam, om zich voor het diner te kleeden, dat hij met mijnheer Van der Straaten te zamen wilde gebruiken, vertelde de huishoudster hem van den heer, die hem een hond had willen brengen.

„Vreemd”, zei Baxter nadenkend, „ik heb toch met niemand over een hond gesproken.”

Doch hij gunde zich geen tijd, over het geval lang na te denken, kleedde zich en ontmoette een half uur later Raffles, die weer als mijnheer Van der Straaten vermomd was, in het restaurant van Ludlow. Nadat zij elkander begroet hadden zei Van der Straaten op zijn langzame wijze van spreken:

„U moet weten, dat ik vandaag toevallig een kennis van mij heb gesproken, die een buitengewonen hond, die zeer geschikt voor politiediensten zou zijn, bezit. Ik heb dezen heer uw adres opgegeven, en hij zal u in den loop van den dag wel komen opzoeken.”

„Aha”, zei Baxter, „dat spijt mij vreeselijk; deze heer met den hond was reeds bij mij, doch helaas op een tijd, toen ik niet aanwezig was. Ik hoop, dat hij terugkomt.”

„O, zonder twijfel”, zei Raffles, „die heer is een oude bekende van mij en wil zich gaarne erkentelijk toonen voor eenige vriendschaps-

diensten, die ik hem bewezen heb. Ik zal hem mededeelen, dat, al mocht u ook niet thuis zijn, wanneer hij weerkomt, hij den hond bij u zal achterlaten.”

„Ik kan den hond ook persoonlijk afhalen; waar woont uw vriend?” vroeg Baxter.

„O”, sprak Raffles, „mijn vriend is reiziger en heeft den hond eenige weken geleden in Schotland cadeau gekregen. Hij heeft last van hem, omdat hij hem niet overal kan medenemen en ten gevolge van zijn beroep meestal in hotels moet logeeren. Tijdelijk logeert hij in hetzelfde hotel als ik en spreek ik hem dus van avond. Daar ik nooit weet, wanneer hij thuis is, is het beter dat ik de zaak in orde breng, en moet u mij de regeling daarvan maar overlaten.”

„Dat spreekt van zelf”, zei Baxter, „ik ben zeer in mijn schik, dat ik in het bezit van een politiehond zal komen, hoe hoog zal de prijs voor den hond zijn?”

„Mijn vriend wil den hond voor vijf pond verkoopen, indien hij weet, dat hij in goede handen is gekomen. Dat is goedkoop, want de hond moet zeer goed gedresseerd zijn en op den man afgericht.”

Baxter, die eerst een scheef gezicht had getrokken, bij het vernemen van het hooge bedrag, durfde dat echter niet te beklennen en bedacht later, dat hij er misschien toch nog een koopje aan had, daar, als de hond hem werkelijk goede diensten zou bewijzen, dat zaakje hem zeker niet onvooroordeelend zou zijn. Bij dergelijke dingen moest men nu eenmaal iets riskeeren.

Nu staakten zij het gesprek over den politiehond.

Nadat zij een poosje aan het diner hadden gezeten, vroeg Raffles, zoo langs zijn neus weg:

„Hebt u al iets van Don Padrilla vernomen? U moet weten, mijnheer de hoofd-inspecteur, dat die persoon mij inderdaad zeer verdacht voorkomt.”

„Ik wil u openhartig beklennen”, antwoordde Baxter, „dat ik denzelfden indruk van den vermeenden Spanjaard heb.

„Sedert uw gesprek van gisteravond denk ik er onafgebroken over na, dat misschien deze Spanjaard een flesschentrekker is, die de een of andere schurkenstreek tegenover mijn ouden schoolkameraad Sir Ernst Bircham wil uitvoeren. U, als vroeger collega, koestert, volgens mijn meening, dezelfde gedachte.”

„Dat komt uit”, antwoordde Raffles, „en ik zeide u reeds gisteren, de man komt mij zeer verdacht voor. Hij heeft een sluw uiterlijk, kort en bondig, ik zou niets met hem te doen willen hebben.”

De hoofd-inspecteur van politie, die een sigaar had aangestoken, deed eenige trekjes, keek peinzend naar den wegtrekkenden tabaksrook en zei:

„Het zou toch al te gek zijn, wanneer zich onder het masker van dien Spanjaard Raffles zou verbergen!”

„Wie weet?” antwoordde Van der Straaten, „daar kan ik natuurlijk niet over oordeelen, ik kan u alleen slechts herhalen, dat de gelijkenis met het portret van Raffles, dat ik gezien heb, groot is. Misschien verneemt u door uw detectives het een en ander over hem.”

„Ik heb reeds opdracht gegeven”, zei Baxter, „maar tot nu toe heb ik nog niet veel kunnen gewaar worden, misschien hoor ik er vanavond wel meer van.”

„Ik vertrek morgen naar Southampton”, zei Raffles nu, „daar gisteren mijn chef, de bevelvoerder der Hollandsche vloot, admiraal Van Gelder, is aangekomen. Wij zijn van plan, een oorlogsschip van Sir Ernst Bircham te kopen.”

„Ik heb daarvan gehoord”, sprak Baxter. „Sir Ernst Bircham vertelde het mij in vertrouwen.”

Terwijl zij daarna nog over onverschillige zaken redeneerden, waarbij Raffles het zoodanig wist in te richten, dat het gesprek nog eenige keeren op Don Padrilla terug kwam, namen zij van elkander afscheid en ging de inspecteur heen met het bewustzijn, dat de gewaande Hollander, die toch eigenlijk niemand anders dan Raffles was, een zeer aangenaam man was.

ZESDE HOOFDSTUK.

De proeftocht van het oorlogsschip.

Na het diner was de hoofd-inspecteur naar huis en naar bed gegaan, waar hij spoedig in slaap viel en droomde van successen met politiehonden.

Maar waarschijnlijk zou hij niet zoo rustig hebben geslapen, als hij geweten had wie eigenlijk zijn tafelman was geweest en wat die op het oogenblik uitvoerde.

Raffles was namelijk wel naar huis, maar niet naar bed gegaan. Hij had zijn vriend Brand gehaald en was met hem en met James Henderson, zijn chauffeur naar de Western Docks gereden, waar zijn stalen motorjacht „de Zeemeeuw” lag.

Het was reeds lang na middernacht, toen zij zich eindelijk hadden ingescheept en het ranke, fraaie vaartuig, aan de mast voorzien

van een wit en aan bak- en stuurboord, respectievelijk van een groen en een rood licht, de Theems op voer, om, toen open zee bereikt was, het roer noordwaarts te wenden tot Harwich en daarna het kanaal over te steken.

Er werd regelrecht koers gezet naar Hoek van Holland en de lange winternacht was nog niet ten einde, toen het motorjacht reeds aan de kade meerde.

Het was prachtig windstil, ofschoon zeer koud weer en zij hadden een voorspoedigen overtocht gehad.

Wij zullen Raffles niet op zijn tocht naar Rotterdam volgen, maar volstaan met te zeggen, dat hij in verschillende havenkroegen aanlegde en met een groot aantal menschen sprak. Het gevolg hiervan was, dat hij des

avonds tegen acht uur op de kade te Hoek van Holland, vlak in de nabijheid van zijn jacht, een aantal zeelieden om zich heen vereenigd zag.

Bij het onzekere schijnsel der electriche lampen zag men een vier en twintigtal roodbruine gezichten, gezichten doorploegd van rimpels, door weer en wind er op geteekend, gezichten van eerlijke Nederlandsche zeelieden.

Hij had deze mannen voor een vierdaagsche kruistocht aangeworven, hetgeen hem weinig moeite had gekost, daar hij een zeer hooge gage in het vooruitzicht had gesteld.

De mannen trokken allemaal een scheef gezicht, toen zij het fraaie, maar tamelijk kleine jacht zagen en hoorden, dat zij zich daar in moesten inschepen.

Raffles legde hen echter uit, dat het alleen maar voor de overtocht was naar Engeland, waar eigenlijk pas hun werk zou beginnen.

De ronde, stoere kerels schikten zich spoedig in het eigenaardige geval en onder het uiten van de noodige kwinkslagen begaven zij zich aan boord en daalden af naar de kajuit, waar zoo goed mogelijk wat ruimte voor hen was gemaakt.

„Eén ding is zeker, meester,” had de oudste der mannen, die zoo'n beetje voor hun aanvoerder speelde, Raffles toegevoegd, „bevriezen zullen we hier niet.”

Het was inderdaad zeer warm en benauwd in de kleine kajuit, niettegenstaande er vier patrijspoorten tegen elkaar openstonden.

De overtocht had zonder incidenten plaats en tegen het aanbreken van den dag voer hij de haven van de Western Docks in, waar hij bij den steiger meerde.

De manschappen werden in een zeemanslogies ondergebracht, van waar Raffles hen later zou komen halen.

Hij had deze manschappen noodig om met den torpedo-vernieler te manoeuvreeren.

Des namiddags begaf hij zich met Charly Brand, die nu in functie moest treden, naar sir Ernst Bircham en stelde hem daar voor als admiraal Van Gelder, opperbevelhebber van de Hollandsche vloot.

Sir Ernst Bircham was, evenals alle parvenu's, kruipend beleefd en Raffles amuseerde zich in stilte om den eerbied, dien Bircham den vermeenden admiraal bewees.

Brand daarentegen hield zich zeer kalm en gaf op alles wat de scheepsbouwer hem vertelde, spottend ten antwoord:

„Yes, yes, of no, no.”

Meer sprak hij niet.

Raffles gaf den scheepsbouwer een wenk,

dien deze dadelijk begreep en spoedig gingen zij in een zijvertrek.

Daar aangekomen zei Raffles fluisterend: „Onze admiraal is een eigenaardig soort mensch. Wees verstandig, en spreek liever niet zoo veel met hem, laat de geheele regeling der zaak maar aan mij over.”

Raffles wilde door deze woorden Brand eenigszins te hulp komen, omdat het hem leed deed, dat deze de rol van admiraal moest vervullen.

Raffles immers had opgemerkt, dat Brand zich in zijn uniform gevoelde als of hij op spelden zat.

Zij kwamen overeen om den volgenden morgen met den trein van 11 uur naar Southampton te vertrekken.

„Zijn uw manschappen daar dan reeds aanwezig?” vroeg Sir Ernst Bircham.

„Ja zeker,” antwoordde Raffles, „de lieden logeeren in een herberg en zij zijn tegelijk met den admiraal aangekomen.”

„Zoo,” zei de Groote Onbekende, toen zij op straat waren, „nu zullen wij de manschappen nog eens flink laten oefenen. Ik geloof dat zij dat gemakkelijk kunnen doen in de groote gymnastiekzaal van mijn villa.”

Per auto ging hij naar Great Hermitage-street en vond daar de door hem aangeworven manschappen, die in hun logies op hem wachtten.

Hij ging dadelijk met de mannen naar zijn villa, waarheen hij Brand reeds per auto had gezonden.

Daar aangekomen, liet hij de mannen aantreden en verdeelde onder hen vier en twintig blauwe pakken en mutsen, waarop hij op goed geluk den naam „Hercules” had laten aanbrengen.

Raffles had er voor gezorgd dat er verschillende maten bij waren en door onderling met elkaar te ruilen, slaagden de mannen er in, voor elk een tamelijk goed zittend matrozen-costuum te verkrijgen.

Raffles liet ze nu aantreden en begon op de gewone gemoedelijke, Engelsche manier eenige exercitiën met hen te maken. Het duurde niet lang of de mannen waren volkomen op de hoogte van hetgeen Raffles begeerde. In de geheimen der zeevaartkunde behoefde hij ze natuurlijk niet in te wijden, daar allen reeds eenige jaren gevaren hadden.

Geen van de eenvoudige zeelieden vermoedde echter, dat de gewaande Hollandsche admiraal, die gemakkelijk op zijn stoel zat en naar hen keek, inderdaad geen admiraal was. Raffles had de manschappen verklaard, dat de Hollandsche regering ze slechts eenige dagen noodig had, om een proeftocht met een

oorlogsschip te maken, maar dat zij voor de weinige dagen, dat zij dienst zouden doen, een maand gage zouden ontvangen.

Het vooruitzicht voor zoo weinig werk zoo hoog loon te ontvangen, maakte de zeelieden in de handen van Raffles zoo kneedbaar als was.

Toen zij des nachts de villa verlieten, gaf lord Lister hen de opdracht, om den volgenden voormiddag precies om elf uur aan het station te zijn, om met elkander naar Southampton te vertrekken.

Alles werd stipt volgens het programma den volgenden voormiddag uitgevoerd.

Toen Charly Brand, in gezelschap van sir Ernst Bircham en Raffles, op het perron aankwam, stonden de zeelieden precies zooals Raffles het hun des nachts had geleerd, in het gelid en salueerden, zooals het hun was voorgedaan, toen de vermeende admiraal hen passeerde.

Terwijl Charly Brand met sir Ernst Bircham in een coupé eerste klasse plaats namen, gingen de manschappen in de derde klasse.

Te Southampton aangekomen, marcheerden zij met militairen pas naar de haven, waar zich de scheepswerf van de firma Bircham Ltd. bevond.

Zonder eenige verdere formaliteiten werden nu de manschappen in booten naar den op de reede liggenden torpedo-vernieler gebracht, waarop Raffles, Charly Brand en sir Ernst Bircham zich reeds bevonden.

Het oorlogsschip lag reeds onder stoom en nadat de manschappen van Raffles aangetreden waren, verliet sir Ernst Bircham met zijn lieden het schip, om naar Londen terug te keeren en het laatste, wat hij met mijnheer Van der Straaten, alias Raffles, aan boord van het schip besprak, was, dat deze na een tweedaagsche proefvaart weer te Londen zou zijn, om het koopcontract te teekenen.

„Zoo, mijn jongen,” zei Raffles tot Charly Brand, die op de commandobrug stond, „wees nu zoo goed om naar de kajuit te gaan, want ik ben van plan om een pleiziervaart met mijn oorlogsschip te maken.”

„Zeg eens, Edward,” zei Brand, „ben je waarlijk van plan om dit oorlogsschip te behouden?”

„Natuurlijk,” zei Raffles, „of denk je, dat ik ooit iets, wat ik mij toegeëigend heb, aan den eigenaar teruggeef? — Neen, mijn waarde, daaraan denk ik niet. Waarom zou ik ter afwisseling niet eens de aardigheid uithalen om een echt Engelsch oorlogsschip te kapen en daarmee voor mijn plezier op de Noordzee, als de Groote Onbekende, een geheime daad te verrichten? Ik ben namelijk van plan, om

het verschaffen van kanonneerbooten aan de Spaansche Carlisten te verhinderen.”

„Nu,” zei Brand, „ik gun je dat pleziertje, maar ik wil wel bekennen, dat ik er naar verlang deze admiraalsuniform weer af te kunnen leggen en weer vasten bodem onder mijn voeten te hebben. Ik voel me niets op mijn gemak!”

„Allright,” zei Raffles, „des te beter! Admiraals behoeven geen plezier in hun vak te hebben, ga dus naar bed of ga wat zitten lezen in het salon of in de kaartenkamer. Me dunkt, dat er hier aan boord genoeg dingen zijn, waarmee je je een paar dagen kunt amuseeren. Het bevel over het schip zal ik op mij nemen.”

Raffles ging naar de commandobrug en gaf de noodige bevelen aan de machinisten. Spoedig had men het anker gelicht en een Hollandsche vlag, die Raffles had meegebracht, werd geheschen.

Toen het schip uit de haven stoomde, inspecteerde Raffles alles wat aan boord was en hij moest bekennen, dat zowel het geschut als het geheele schip in goeden toestand verkeerde.

De vaart ging langs de Engelsche kust. Maar des nachts stuurde Raffles het schip naar Queensborough en liet daar, toen zij tegen drie uur des morgens aankwamen, het anker uitwerpen.

Hij stuurde de manschappen naar hun kooien, zette schildwachten uit en ging naar den nog slapenden Brand. Deze keek verwonderd naar zijn vriend en wist eerst niet, waar hij zich bevond.

Eerst toen Raffles hem mededeelde, dat zij met het schip te Queensborough waren aangekomen, werd hij vroolijk, vooral toen Raffles zei:

„Maak je gereed, wij gaan aan land!”

Charly stond dadelijk op en antwoordde:

„God zij dank! Ik ben blij, dat ik dat malle pak uit kan trekken. Ik zou inderdaad geen admiraal willen zijn!” —

Na verloop van een half uur brachten de matrozen hem met een boot aan land. Hij ging dadelijk naar den directeur van de haven en meldde de aankomst van het schip, dat een proefvaart verrichtte.

Reeds in den loop van den voormiddag waren zij weer te Londen.

Toen zij thuis waren aangekomen, zei Raffles: „Nu begint de tweede afdeeling. Je moet hedennamiddag met mij naar Sir Ernst Bircham gaan en hem vijf Hollandsche kanonneerbooten verkoopen.”

„Ja, maar” — antwoordde Brand, „ik ken

zulke schepen nauwelijks. Hoe zal ik ze dan kunnen verkoopen?"

„Ach", zei Raffles, „je moet maar denken, dat je een beursman zijt. Die hebben ook niet altijd verstand van hetgeen zij verkoopen. Ook die lui hebben een zeer ruim geweten. De hoofdzaak is, dat sir Ernst Bircham ons een cheque van 50,000 pond sterling geeft en daarna mag hij doen wat hij wil.

Vóór alles echter moet ik mijn waarden vriend Baxter thans spreken. Ik moet dus weten of hij in het hoofdbureau van politie is, want ik ben van plan om hem den hond te brengen!"

Hij ging naar de telefoon en liet zich met Scotland Yard verbinden.

„Hier Van der Straaten," meldde hij zich, „waar kunnen wij elkaar hedenavond ontmoeten? Wij zijn van onzen kruistocht aan boord van het oorlogsschip terug."

„Ik zal met genoegen met u medegaan, waarheen u verkiest," antwoordde Baxter. „Ik ben van avond vrij; wij kunnen dus eens een wandeling door de straten van Londen maken."

Vergenoegd hing Raffles het telefoontoestel weer op zijn plaats, ontdeed zich van zijn verkleeding en ging met den hond naar de particuliere woning van den hoofd-inspecteur van politie.

Daar gaf hij aan de huishoudster, die reeds alles van haar meester wist, den hond af, met de opmerking, dat mijnheer Van der Straaten het verdere wel bespreken zou met mijnheer den inspecteur.

Baxter had zijn huishoudster opgedragen, om, zoodra de hond aangekomen was, hem daarvan onmiddellijk per telefoon in kennis te stellen.

De huishoudster deed dit nu ook en toen de inspecteur hoorde, dat de hond reeds in zijn huis was, antwoordde hij:

„Ik kom dadelijk, laat in 's hemelsnaam den hond niet wegloupen. Het is een zeer duur beest."

Het vroolijke gelaat en het lachje van de „vlooi", die in zijn papieren bladerde, zag hij gelukkig niet. Zonder zich om zijn secretaris te bekommeren, trok de inspecteur zijn overjas aan en verliet het bureau.

„Ik ben toch inderdaad nieuwsgierig," mompelde Marholm, „wat voor een soort hond hij gekregen heeft."

Na verloop van een half uur kwam inspecteur Baxter met den witten viervoeter op het bureau terug.

„Great Heavens!" mompelde de „vlooi", toen hij den hond zag en dadelijk bemerkte, dat het een minderwaardig beest was, zoo iets van

een kruising tusschen een terrier en een poedel.

„Wat zegt je?" vroeg Baxter op scherpen toon, daar hij vermoedde dat Marholm waarschijnlijk de een of andere opmerking maakte.

„Niets!" gaf deze ten antwoord.

„Niets? zeg eens, is dat niet een uitstekend beest?"

„Prachtig!" zei de „vlooi" en beet zich op de lippen om niet te lachen.

„Ik verzeker je," zei Baxter verder, „met dezen hond ben ik in staat iederen misdadiger op te sporen; je zult eens zien!"

„Welnu," zei de „vlooi", „dan moet u hem maar tegen Raffles africhten. Als hij hem pakt, dan wil ik, zoo waar als ik Marholm heet, een diepe buiging voor het beest maken!"

„Ik verzoek je om je dergelijke spottende uitdrukkingen in het vervolg niet meer te veroorloven," bromde Baxter, „dit is geen beest, maar een politiehond, en ik verzeker je, dat hij waarschijnlijk meer verstand bezit dan jij en al mijn ondergeschikten te zamen."

„Dat wil ik niet bestrijden, maar de hond moet dat nog bewijzen."

„Hij zal het je bewijzen, wees daarvan verzekerd. Kijk maar eens, hij is reeds bezig; je mantel te besnuffelen!"

„Dat is geen wonder," zei de „vlooi"; „ik heb mijn broodjes daarin."

„Ik zie wel," zei inspecteur Baxter, „dat je jaloersch bent, dat ik zulk een hond bezit. Maar ik verzoek je nogmaals om respect voor den hond te hebben, want het is een dier, dat nu in dienst is van de Engelsche politie en daar voortaan een vaste aanstelling heeft. Dat onderscheidt hem van alle andere honden. Hij is in zekeren zin een beambte."

„Prachtig!" lachte de „vlooi", „dat is nog eerst een flinke collega, met welken titel moet ik hem aanspreken?"

„Hij heeft nog geen naam, maar ik zal wel spoedig een voor hem bedenken."

„Wanneer wij nu met zijn hulp Raffles maar vinden!" zei Marholm.

De uitwerking van deze woorden van Marholm, was wonderbaarlijk.

Nauwelijks had de hond den naam Raffles gehoord, of hij trok zijn kop en zijn staart tusschen zijn pooten, trachtte door de deur te ontvluchten en deed, toen hij zag, dat deze gesloten was, een woedend gebrom hooren.

Dit kunstje, dat Raffles hem geleerd had, doordat hij hem honderden malen zijn naam had doen hooren en hem daarbij telkens een tik met de karwats had gegeven, had de hond dus goed onthouden.

„Kijk!" riep de „vlooi", „gij ziet, dat onze nieuwe beambte den naam Raffles reeds kent."

Het was inderdaad merkwaardig, dat de hond met den staart tusschen de beenen, bij het hooren van den naam Raffles, naar een onzichtbaren vijand — en schuw naar den beambte keek.

Baxter stond niet weinig verbaasd toen hij het zag, maar het volgende oogenblik gaf hij zijn twijfel er over te kennen, omdat hij meende hierin slechts een toeval te moeten zien.

„Ik kan me niet voorstellen, dat de hond inderdaad den naam van den Grooten Onbekende zou kennen.”

De „vloot” ging voor den hond staan en zei:

„Dat zullen wij dan eens probeeren, inspecteur; let eens op.”

Hij riep toen luid:

„Raffles! Raffles!”

En jawel, nauwelijks hoorde de hond den naam, of hij sloop naar een hoek van het vertrek en begon weer te brommen.

„Waarachtig!” zei de „vloot” „onze nieuwe beambte heeft nog meer angst voor Raffles, dan u en de geheele Londensche politie —”

„Wat?” schreeuwde Baxter en zijn gelaat werd vuurrood; „wil je beweren, dat ik bang voor Raffles ben? In mijn geheele leven ben ik nog nooit bang geweest voor zoo'n schurk.”

„Laat ons alle scherts ter zijde stellen, mijnheer de hoofd-inspecteur; u zelf hebt mij meer dan eens gezegd, dat u den naam van Raffles niet meer wildet hooren, omdat u vreesdet, dat deze misdadiger u krankzinnig zou maken. U zult u dat zeker nog wel herinneren?”

„Ja, dat herinner ik mij nog, maar het is alleen zenuwachtigheid en geen vrees. Ik zeg je, Marholm, dat ik hoop, dien kerel nog eenmaal te kunnen arresteeren. Ik zeg je, dat het nog zeer de vraag zou zijn, of ik hem in de cel zou opsluiten, die wij expres voor hem in Scotland Yard hebben laten maken. Ik ben zoo woedend op dien schelm, dat ik hem misschien reeds dadelijk vermoorden zou.”

„Ach, ach, ach!” antwoordde de „vloot”, „dat is verschrikkelijk van u, mijnheer de inspecteur; ik bid u om den man in het leven te laten, in geval u hem eens mocht arresteeren.

Maar, om weer over iets anders te spreken; dat de hond bang is als hij den naam Raffles hoort, dat is zeker.”

„Dat is onmogelijk”, zei Baxter, „ik geloof eerder, dat hij op hem af wil, maar ik vraag mij af, hoe hij den naam Raffles zou kennen?”

„Wel”, zei de „vloot” lachend, „dat is volstrekt niet gek. Ik geloof, dat iedere straatjongen in Londen Raffles kent, waarom zouden dan de straathonden dien naam ook niet kennen? Let eens op, ik zal het nog eenmaal probeeren.”

Nauwelijks hoorde de hond het woord Raf-

fles, of hij sprong verschrikt op, kroop onder het schrijfbureau en was door niets te bewegen om te voorschijn te komen.

„Het is werkelijk vreemd”, zei Marholm; „waar hebt u dien hond vandaan?”

„Dat is onzin”, zei Baxter, die nijdig geworden was; „laat den hond met rust, hij moet zich eerst aan zijn nieuwe omgeving wennen.”

„All right”, zei de „vloot”, „maar ik geloof niet dat u veel vreugde aan onzen nieuwen beambte zult beleven.”

„Laat je critiek achterwege en laat die aan mij over.”

De gezamenlijke politie-agenten van Scotland Yard lachten, toen zij des avonds den hoofd-inspecteur van politie met zijn beambte, den witten hond aan een dikken ketting, het hoofdbureau zagen verlaten.

Des avonds ontmoette hij Raffles, die zijn kleeren als mijnheer Van der Straaten weer had aangetrokken en deelde hem mede, dat de hond den naam Raffles niet kon uitstaan.

„Dat is vreemd”, zei mijnheer Van der Straaten, alias Raffles; „probeer het nu eens met uw eigen naam.”

„Dat zal ik morgen eens doen,” zei Baxter.

Toen hij des avonds laat thuis kwam, verwonderde hij zich er over, dat er reeds iemand in zijn bed lag. De witte hond had het zich daarin behagelijk gemaakt. Ook den volgenden dag werd Baxter meermalen woedend, omdat de hond zich, gedurende den diensttijd in het bureau van den inspecteur niet netjes gedragen had.

Van nu af aan moest ieder uur een der politieagenten met hem gaan wandelen.

Den volgenden voormiddag kwamen Van der Straaten en de Hollandsche admiraal Van Gelder bij den scheepsbouwer.

„Wij zijn zeer tevreden met het oorlogsschip”, begon eerstgenoemde het gesprek, „en hebben slechts één bezwaar, het schijnt ons namelijk, dat de machines niet voldoende snelheid ontwikkelen.”

„Daarin vergissen de heeren zich”, antwoordde Sir Ernst Bircham, „de machines zijn van het beste materiaal en halen het voorgeschreven aantal omwentelingen.”

„Ik heb al het mogelijke gedaan”, zei Raffles, „om de transactie tusschen u en mijn regering in orde te brengen en verzoek u, om de daarvoor benoodigde papieren tegen elkander in te wisselen; het bedrag van 50,000 pond sterling per chèque, aan den admiraal te overhandigen; daarna zullen wij u de vijf kanonneerbooten binnen twee dagen, onder eigen stoom, naar Southampton sturen.”

Sir Ernst Bircham was zeer verheugd, dat de zaak zoo gunstig afliep. Hij was reeds bang

geweest, dat het een of ander nog had tusschen beiden kunnen komen, waardoor de transactie mislukte.

Hij kende de Hollandsche kanonneerbooten zeer goed en wist, dat zij van het beste materiaal vervaardigd en nog lang niet verouderd waren. Zij waren nog niet langer dan vijf jaren in dienst geweest en hij kon door deze transactie een groote winst behalen.

„Wij zijn ook voornemens”, zei Van der Straaten, „bij u twee torpedobooten en een kruiser te laten maken, maar het hangt er natuurlijk van af, hoe groot de provisie is, waarop wij rekenen kunnen.”

„Maar mijne heeren”, antwoordde Sir Ernst Bircham, „bij zulke gelegenheden ben ik waarlijk geen kniesoor en bovendien, het is mij ook om het even, hoeveel provisie u verdienen wil, omdat eigenlijk niet ik, maar uwe regeering dat betalen moet.”

„All right”, antwoordde Raffles, „binnen een week, nadat de kanonneerbooten in uw bezit zijn, denk ik weer bij u te komen en hoop u den aanbouw der schepen dan te kunnen opdragen.”

Sir Ernst Bircham liet hierna zijn procuratiehouder en een rechtsgeleerde binnenkomen en, nadat hij twee uren met deze heeren gewerkt had, waren de schriftelijke overeenkomsten gereed.

Namens de Hollandsche regeering teekenden Van der Straaten en admiraal Van Gelder, terwijl voor de andere partij door Sir Ernst Bircham en den rechtsgeleerde geteekend werd.

Ingevolge deze overeenkomst was nu de Hollandsche regeering in het bezit van den torpedo-vernieler en van de chèque van vijftigduizend pond sterling, die door Sir Ernst Bircham overhandigd werd aan admiraal Van Gelder; daarvoor zou hij binnen twee dagen vijf Hollandsche kanonneerbooten als betaling krijgen.

Toen Raffles met Brand naar de Bank ging om de 50,000 pond sterling onmiddellijk in ontvangst te nemen, zei hij:

„Nu Charly, wat zeg je er van? Je hadt dit

zaakje zeker voor onmogelijk gehouden, maar je ziet, dat het in orde is gekomen. Hier zijn de 50,000 pond sterling en bij Queensborough ligt onze torpedo-vernieler. Ik verzeker je, mijn jongen, dat de menschen veel dommer zijn dan men denkt. Deze Bircham, die alle regeeringen der wereld met zijn schepen bedriegt, heeft niet het minste vermoeden, dat ik hem in een hinderlaag heb gelokt.

„Maar nu zou ik wel eens willen weten, hoe Sir Ernst Bircham in het bezit van de kanonneerbooten zal komen, want van ons kan hij ze niet krijgen.”

„Voor mij is het nog veel belangrijker”, zei Brand, „te weten, wat je met het oorlogsschip wilt beginnen, dat te Queensborough ligt.”

„O, dat is zeer eenvoudig”, lachte Raffles, „wij gaan er mee naar Christiania. Daar heb ik onlangs de namen gehoord van lieden van het slag van Sir Ernst Bircham en ik durf wel wedden, dat de handelaren in oud ijzer aldaar ons voor het oorlogsschip per kilo een goeden prijs zullen geven, want er zit veel oud ijzer, staal en koper aan. Dat zal te Londen wel opzien baren. En mochten ze het niet als oudroest sloopen, maar als nieuw oorlogsschip aan de regeering van hun land willen verkoopen, nu, dan kan dat in dit geval ook geen kwaad, want we zijn door een vriendschappelijk verbond met Noorwegen geallieerd, zoodat we daardoor in geen geval landverraad plegen.”

Onder het voeren van dit gesprek, waren de heeren aan het kantoor der Bank gekomen en zonder eenige moeilijkheid ontvingen Raffles en Brand daar vijftigduizend pond sterling voor den chèque.

Daarna gingen zij per eerstvolgenden trein van het Victoria-station naar Queensborough en bevonden zich weldra weder op den daar voor anker liggenden torpedo-vernieler.

Dadelijk liet Raffles stoom zetten, nam het bevel over het schip op zich en toen het nacht geworden was, bevond de torpedo-vernieler, die geen naam droeg en evenmin aan eenige regeering toebehoorde, zich midden in het Kanaal op weg naar Noorwegen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een voordeelige transactie.

De heer Siegmund Ehrenberg, firma Ehrenberg en Cie., handelaar in oud ijzer, zat op zijn kantoor te Christiania en had ruzie met een zijner bedienden, omdat deze, volgens zijn meening, bij de laatste inkoop te hooge prijzen had betaald.

„Het is den hemel geklaagd", zei hij, „de goede tijden zijn, bij de tegenwoordige malaise, voor ons voorbij. Tegenwoordig wordt iedere spijker opgeschreven, iedere schroef geteld en het zal nog zoo ver komen, dat men zelfs scheepstouwen, die geteerd zijn, door een scheikundig proces weer van het teer ontdoet en ons het oude touw dan gaat verkopen, in den vorm van teer en hennep.

Dan hebben wij vroeger betere zaken kunnen doen!"

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en op het geroep „binnen" van den heer Siegmund Ehrenberg verscheen Raffles.

Hij droeg een eenvoudige zeemansuniform en de heer Ehrenberg, die dadelijk vermoedde, dat de binnengekomene een zakenman was, ging hem beleefd tegemoet en vroeg:

„Wat wenscht u?"

„Ik wenschte den heer Ehrenberg te spreken."

„Dat ben ik, mag ik u verzoeken plaats te nemen?"

Nadat de binnengekomene had plaats genomen, zei Raffles:

„Ik kom wegens een geheime zaak, mijnheer Ehrenberg. Mijn naam is van der Straaten en ik ben gevolmachtigde van de Hollandsche regeering en heb de opdracht, om u een torpedo-vernieler, dien wij eerst onlangs van de Engelsche werf van Sir Ernst Bircham gekocht hebben, te koop aan te bieden, omdat het schip voor onze vloot niet geschikt is en omdat de machines nadat wij ze geprobeerd hebben, bleken, niet voldoende P.K. te ontwikkelen."

Ehrenberg keek den spreker aan en zei:

„Gij vergist u, mijnheer; de firma Ehrenberg koopt geen schepen, zij koopt alleen oud materiaal."

„Dat weet ik", antwoordde Raffles, „wij

willen u het schip ook niet verkoopen, maar slechts het gewicht aan ijzer, koper, staal en wat er nog meer van uw gading is."

„Dat kan een voordeelig zaakje worden," dacht Ehrenberg en zei:

„Dan heb ik u verkeerd verstaan, mijnheer Van der Straaten. Maar ik zeg u reeds bij voorbaat, dat u het bedrag, dat uwe regeering voor het schip betaald heeft, in de verste verte niet van mij terug kunt krijgen; ik koop gewoonlijk een schip, bijvoorbeeld een Duitsch oorlogsschip, ten hoogste voor een bedrag van zes à zeven honderdduizend kronen."

„Drommels", zei Raffles, „dat is werkelijk niet veel. Het schip, dat wij willen verkoopen, is nog geheel nieuw!"

„Wat wilt u daarmee zeggen?" vroeg Ehrenberg. „Een schip dat verkocht wordt, is altijd een oud schip. Wanneer het eerst gevaren heeft en, al was het maar één keer in zee is geweest, dan is het een oud schip, dat voor niets meer deugt.

Ik betaal zoo iets per honderd kilo en geef beursprijzen."

„Maar de machines, mijnheer Ehrenberg?"

„Wat zal ik met de machines doen, wanneer ik er geen schip voor heb?"

„Maar het schip is er toch. U kunt het misschien aan een andere regeering verkoopen."

Ehrenberg begon luidkeels te lachen.

„Denkt u dat, mijnheer Van der Straaten? Bij de geldschaarschte, die er bij de meeste regeeringen thans bestaat, mijnheer, is er niemand te vinden die mij een oud of een nieuw schip afkoopt. — Als men heden een nieuw schip bestelt, dan wil men morgen een nóg nieuwer hebben, omdat het nieuwe van gisteren reeds weer oud geworden is. Ik zeg u dit, mijnheer Van der Straaten, wanneer u zaken met mij doen wilt, waarvan ik u eenige provisie wil geven — neem het mij niet kwalijk, dat ik dit zeg — maar geld hebben wij allen noodig —"

„Dat is zeker," zei Raffles, „dat heb ik wel van u verwacht."

„Natuurlijk, natuurlijk, mijnheer, het zal er ook niet op aan komen of ik u een of twee

bankbiljetten geef; heeren, zooals gij er een zijt, kunnen altijd geld gebruiken. Hebt u het schip hier?"

„Jawel," antwoordde Raffles kortaf.

„Wanneer kan ik het te zien krijgen?"

„Wanneer u maar wilt."

„Mooi, wees dan zoo goed en kom binnen twee uren terug en breng mij naar het schip. Ik zal mijn compagnon, den heer Davidsohn, kennis geven en wij zullen probeeren of wij zaken met u kunnen doen."

Raffles vertrok en ging de stad in, om daar een middagmaal te gebruiken.

Nauwelijks had hij het bureau verlaten of Ehrenberg riep zijn boekhouder, begon van vreugde te dansen, stak zijn duim in zijn vest en riep:

„Holland in nood, Holland in nood! Zij hebben daarginds geld noodig, dat is een zaakje, mijn beste Arneborg, een zaakje! Wat denk je, dat deze heer bij mij kwam doen?"

„Dat kan ik onmogelijk raden, mijnheer Ehrenberg?"

„Hij wil mij een nieuw schip verkoopen en ik vertel je, dat ik mijn voordeel daarmede zal doen en het voor oud ijzer zal koopen en het weer naar Brazilië of naar China zal verkoopen, waar men nog geld heeft om schepen te koopen; dat is een zaakje.

Ik zal er eens over nadenken, om mijn kantoor naar Holland te verplaatsen, daar schijnt men geld te kunnen gebruiken.

Zet nu je hoed op en loop op een draf naar mijn compagnon, haal hem maar hier, want de gevolmachtigde, dien je zooeven hier hebt gezien, komt binnen twee uur terug, en dan zullen wij heengaan om een oorlogsschip, een nieuw oorlogsschip, voor oud ijzer te koopen."

Davidsohn was van hetzelfde gehalte als zijn compagnon Ehrenberg; ook hij begon van vreugde te dansen, toen hij van deze prachtige transactie hoorde.

Raffles kwam tegen den middag terug en ging nu met de beide kooplieden naar de haven, waar een roeiboot met twee matrozen op hen wachtte.

Het bezichtigen duurde bijna twee uren en de hen begeleidende Raffles had hen het liefst een oorvijs gegeven, daar zij alles wat in het schip was critiseerden en ten slotte tot Raffles zeiden:

„Wij bieden u voor de oude kast vijf honderd duizend Kronen. Indien u dit accepteert, ga dan met ons mee naar ons bureau, dan betalen wij u deze som contant op tafel uit en zullen nog zoo vrij zijn u 2000 Kronen extra te geven."

„Mijne heeren," zei Raffles, „voor 500,000 Kronen koop ik het schip voor mijzelf."

„Wat wilt u met het schip uitvoeren?" liet Ehrenberg zich ontvallen.

„Pardon, dat zijn mijn zaken," antwoordde Raffles; „doch wanneer u de prijs te hoog is, dien ik er voor hebben wil, laat de zaak dan uit zijn, dan vertrek ik en ga naar Engeland."

Deze laatste bedreiging had de gewenschte uitwerking.

De heeren dachten, dat waarschijnlijk sir Ernst Bircham den torpedo-vernieler wel voor een goeden prijs zou willen terugkopen, en zij verbaasden zich er over, dat de Nederlandsche gevolmachtigde niet op de gedachte was gekomen, om daartoe pogingen in het werk te stellen.

Ehrenberg en Davidsohn vroegen aan van der Straaten verlot of zij even samen mochten spreken, hetgeen Raffles gereedelijk toestond.

„Wat denk jij er van?" vroeg Ehrenberg.

„Ik weet niet," antwoordde diens compagnon. „Het komt mij voor, dat er een steekje aan los is. Die bedreiging van naar Engeland gaan, zal ik maar niet te zwaar tillen, want ik denk, dat hij het schip nog niet betaald heeft, zoodat hij bij de firma Bircham niet met een voorstel tot terugkopen moet aankomen."

„Alles goed en wel," hernam Ehrenberg, „maar ik zou het jammer vinden als dit koopje onzen neus zou voorbijgaan. Wij hebben een half millioen kronen geboden, maar we kunnen met een beetje geluk er wel vijf millioen voor terug krijgen. Tot hoever zouden we gaan?"

„In ieder geval niet meer dan één millioen. De risico is te groot," meende Davidsohn.

Na aldus afgesproken te hebben, kwamen beide compagnons bij Raffles terug.

„Nu — en?" vroeg Raffles koel.

Met een geslepen lachje antwoordde Davidsohn:

„Opdat u zult zien dat wij u tegemoet willen komen, is de uiterste prijs, dien wij u kunnen betalen, zeven honderd vijftig duizend kronen."

„Eén millioen kronen," eischte Raffles. „Indien u dezen prijs wilt geven, verlaat ik met mijn lieden het schip en kunt u het hier houden."

Na eenig heen en weer bieden en verschillende klaagliederen over de schaarschte van het geld en de slechte zaken, die zij nu met deze transactie zouden maken, waren de heeren ten slotte bereid Raffles een millioen kronen uit te betalen.

Zij verlieten het schip, om het geld te halen en keerden een uur later terug.

Gedurende dien tijd had Raffles de lieden uitbetaald en hen voor vier weken loon gegeven.

Toen het duister was geworden, ging Raffles met Charly Brand en een millioen kronen op zak, vergezeld van de heeren Ehrenberg en Davidsohn, naar de haven, waar, volgens opgaven van de twee compagnons een schip van de „Nordisk Dampskib Selskabet" op stoom moest liggen, gereed om naar Engeland te vertrekken.

Dit was dan ook inderdaad het geval en een uur later maakte de „Ermströn," aan boord waarvan Raffles en Brand zich hadden ingescheept, los en zette koers naar Engeland.

Den volgenden namiddag tegen vijf uur was Raffles weer te Londen, en tegen zes uur zat hij voor zijn schrijfbureau en schreef in de allereerste plaats een brief aan den hoofd-inspecteur van politie Baxter, over den inhoud waarvan hij met Charly Brand niet sprak. Daarna zei Raffles:

„Beste Charly, jij als mijn trouwe secretaris, kunt nu van mij een stenogram voor de dagbladpers krijgen, opdat men te weten komt wat voor moois ik den laatsten tijd weer heb uitgespookt; wees zoo goed om te gaan zitten en schrijf."

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Afrekening!

Den volgenden ochtend trad de hoofd-inspecteur van politie Baxter slechts eenige minuten nadat Marholm op het bureau was gekomen binnen en zei, terwijl hij nog in de deur stond:

„Heden zal Turo" — zoo noemde hij namelijk den hond, dien Raffles hem op een listige manier voor vijf pond had aangesmeerd — „zijn eerste kunststuk uitvoeren. Er is een moord gepleegd, en ik heb de detectives order gegeven om een kleedingstuk, namelijk een schoen, die de moordenaar op de plaats der misdaad heeft achtergelaten, bij mij op het bureau te brengen, opdat de hond, nadat hij door deze schoen den reuk van den moordenaar in zijn neus heeft opgevangen, den schurk van af de plaats van de misdaad kan vervolgen.

„Ik zeg je, Marholm, je zult je er over verwonderen, hoe prachtig de hond werkt."

„Hebt u daar dan reeds de proef mee genomen?" vroeg Marholm met een tamelijk onge-loovig gelaat.

„Jawel," zei Baxter, „ik zal je er een bewijs geven. Ik was gisteren den hond kwijt, en, toen ik des nachts thuiskwam, lag hij verge-

noegd in mijn bed. Dat is toch wel een bewijs, hoe verstandig dat beest is."

Marholm trok de schouders op, antwoordde niets, maar dacht er het zijne van en begon te werken.

Terwijl de hond op een kleedje lag, dat zich onder het schrijfbureau bevond, nam Baxter de ingekomen brieven ter hand en maakte ze open.

De eerste, waar zijn oog op viel, was een brief met een handschrift dat hem zeer bekend voorkwam. Voordat hij hem opende, draaide hij hem om en om en zei:

„De duivel mag weten waar ik het handschrift van dezen brief meer heb gezien. Marholm, kom eens hier."

De „vloer" stond heel langzaam op en liep met de kalmte van een beambte, die nog een langen dag vóór zich heeft en de minuten met nog iets anders wil aanvullen, naar het schrijfbureau en keek naar den brief, dien de inspecteur hem voor den neus hield.

Nauwelijks had de secretaris het schrift onder de oogen of zijn onverschillige gelaatsuitdrukking veranderde en hij riep:

„Hemel, mijnheer de inspecteur, ik wil mijn

eigen hoofd op eten, wanneer dat niet het handschrift van den u zoo goed bekenden, den gehaten John Raffles is!"

Natuwelijks had hij den naam Raffles uitgesproken, of Baxter wierp den brief, dien hij in de hand hield, op het schrijfbureau, alsof het een brandende kool vuur was, terwijl Turo bij het hooren van dien naam luidkeels begon te janken en in een hoek kroop.

„Raffles!" zuchtte hij en keek angstig naar den geheimzinnigen brief; „dat is onmogelijk, wat zou Raffles van mij verlangen?"

Marholm lachte:

„Dat zult u wel te weten komen, als u den brief openmaakt. Wie weet wat Raffles u heeft mede te deelen."

„Open jij den brief maar," zei inspecteur Baxter, „en lees mij voor, wat Raffles schrijft."

Marholm nam den brief, maakte dien open en overtuigde zich ervan, dat Raffles inderdaad den brief onderteekend had.

Daarna begon hij te lezen:

„Mijn waarde heer hoofd-inspecteur!"

Hij werd gestoord door een vloek van den heer Baxter.

„Zoo'n schurk! Dat is weer een brutaliteit van dien misdadiger! Hoe komt die boef, die zakkenroller, die bedrieger en inbreker, die — die —" hij kon bijna niet verder — „de duivel mag zijn waarde heer hoofd-inspecteur zijn, maar ik niet. De man moest toch nog eergevoel genoeg hebben, om de brieven die hij aan mij richt, in een behoorlijken stijl te schrijven."

„Zal ik verder lezen, mijnheer de inspecteur, of hebt u nog iets te zeggen?"

„Nee! Lees maar verder!" bromde Baxter.

Marholm haalde diep adem, schoof zijn bril naar den punt van zijn neus en las het volgende:

„U zult waarschijnlijk nog niet weten, wie de Spanjaard Don Padrilla is, welnu — thans, nadat ik de truc, die ik wilde ten uitvoer brengen, tot een goed einde gebracht heb, deel ik u mede, dat ik, John Raffles, de Spanjaard was en mij er vroolijk over gemaakt heb, dat gij, stommerik, mij weer niet hebt herkend. Opdat gij u kunt overtuigen, dat ik het was, moet gij maar eens in het rookvertrek van sir Ernst Bircham goed om u heen kijken, daar zult gij achter het portret van koning George mijn visitekaartje vinden. Terwijl ik u

morgen verdere berichten zal zenden, die u nog veel meer zullen interesseeren, groet ik u met de beste wenschen,

Uw zeer toegenegen

JOHN RAFFLES.

Op het volgende oogenblik hoorde men een woedend gebrul in het bureau. Zonder zich om de „vloer" te bekommeren, liep Baxter naar de telefoon en wenschte aansluiting met Hotel Cecil.

De aansluiting was spoedig gegeven, en nu hoorde Marholm het volgende gesprek:

„U spreekt met het hoofdbureau van politie, Scotland Yard. Het betreft een spoedeisende dienstzaak, die geheim moet blijven en ik verzoek den gérant te spreken."

Nadat antwoord gegeven was, moest Baxter even wachten, waaruit Marholm opmaakte, dat men den gérant riep.

Weldra hoorde Marholm het gesprek vervolgen:

„Ja, hier Scotland Yard. O, juist met Mr. Black. Wilt u mij even kort op de volgende vragen antwoorden? Logeert op het oogenblik een Spanjaard, een zekere don Padrilla nog bij u?"

„Ja, don Padrilla!"

„Uitstekend! Dus u weet zeker, dat hij nog niet vertrokken is?"

„Heel goed! Kunt u mij ook zeggen of die heer op het oogenblik in het hotel is?"

„O juist, dus hij is er op het oogenblik wel, maar u veronderstelt, dat hij straks uitgaat. Heel goed, laat u hem dan maar uitgaan. Zijn koffers zijn er nog, niet waar?"

„Mooi, dank u wel. Nu weet ik genoeg." Een oogenblik later had inspecteur Baxter de telefoon weer neergelegd en drukte op den

knop van een electrische schel, om de detectives van Scotland Yard te waarschuwen.

Eenige oogenblikken later kwamen verscheidene agenten binnen.

„Vooruit mannen!” riep Baxter, „het groote oogenblik is nu gekomen! Raffles heeft een domheid begaan, hij bevindt zich in Hotel Cecil onder den naam van den Spanjaard Don Padrilla. Wanneer wij ons haasten, dan zullen wij den vogel nog in zijn nest vangen. Laat oogenblikkelijk de auto's voorkomen!”

Terwijl de detectives heensnelden om de opdracht uit te voeren, nam Baxter zijn hoed en overjas en scheen zóó opgewonden, dat hij niet eens om den hond dacht, die reeds gereed scheen om hem te volgen.

Voordat hij het bureau verliet, zei Marholm, die den inspecteur met een onverschillig lachje aankeek:

„Waarde heer hoofd-inspecteur, ik raad u aan om voorzichtig te zijn. De zaak schijnt mij niet zuiver toe. Ik ken Raffles er te goed voor, dan dat ik zou vermoeden, dat hij u een brief schrijft en daarna nog zoo lang in zijn hotel blijft vertoeven, totdat u met uw manschappen komt om hem te arresteren!”

Maar Baxter stiet hem op zijde en riep:

„Plaag mij niet langer met je geklets. Ieder oogenblik is kostbaar!”

Zoodra hij weg was, stak de „vloer” zijn pijp op en ging op de kanapee liggen.

Hij volgde de rookwolken met zijn oogen en mompelde:

„De domheden, die Baxter nu weer uithaalt, zou ik niet gaarne voor mijn verantwoording willen nemen.”

Baxter was intusschen in hotel Cecil aangekomen, waar men hem mededeelde, dat Don Padrilla voor ongeveer tien minuten het hotel verlaten had.

Men wist niet wanneer hij terug zou komen.

„Hij tracht mij op zijn gewone manier weer beet te nemen,” dacht Baxter. „Duivels, hoe krijg ik den kerel in handen?!”

Maar vóór alles moet ik nu dadelijk naar mijn vriend Bircham gaan, om daar te hooren welke truc Raffles hem gespeeld heeft.”

Hij droeg aan eenigen zijner manschappen op, om het hotel te bewaken en stuurde de overigen naar het hoofdbureau van politie terug.

Daarna nam hij een auto en liet zich naar zijn vriend Sir Ernst Bircham brengen.

Toen hij daar aangekomen was, vertelde de portier hem, dat zijn patroon bezoek had en op de vraag van den inspecteur, wie er was, kreeg hij ten antwoord:

„Een van uw bekenden, mijnheer de inspecteur — Don Padrilla!”

De portier dacht, dat hij een krankzinnige voor zich had. Inspecteur Baxter duwde hem op zij, opdat hij hem niet zou aandienen en fluisterde den man toe:

„Zeg vooral niet, dat ik hier ben; want dan zou hij dadelijk wegloopen!”

„Wie zou wegloopen?” vroeg de portier verschrikt.

„Raffles!”

De portier stond verstomd, toen hij den gevreesden naam hoorde.

„Wat? Meent u, dat Raffles hier bij ons is?” vroeg hij.

„Zwijg toch, of de kerel neemt de vlucht en nu verzoek ik u, om mij de telefoon te wijzen, opdat ik mijn agenten bericht kan zenden!”

De telefoon bevond zich in de portiersloge en binnen eenige oogenblikken had Baxter order gegeven, dat de detectives zich naar het huis van den scheepsbouwer zouden begeven.

In koortsachtige spanning wachtte hij daar de komst der agenten af en haalde eerst weer vrij adem, toen eindelijk een dozijn stoere agenten de deur binnenkwam.

Thans ging Baxter aan het hoofd zijner manschappen, allen met de revolvers in de handen, als een compagnie soldaten, naar het vertrek van Sir Ernst Bircham.

Niets kwaads vermoedend, zat deze met den Spanjaard te redeneeren en sprak over het te verwachten binnenloopen der kanonneerbooten uit Holland en over de aan boord dier booten zijnde manschappen.

Verbaasd keken zij naar den hoofd-inspecteur en diens agenten en Sir Ernst Bircham had nog geen gelegenheid gehad om te vragen, wat de politie hier te maken had, toen Baxter zijn revolver reeds op Don Padrilla richtte.

Hetzelfde deden op commando ook de andere agenten, terwijl de inspecteur met donderende stem riep:

„Steek je handen omhoog en geef je over; je bent herkend!”

Don Padrilla, die niet anders vermoedde, dan dat zijn geheime daden voor de Carlistische partij in Spanje aan de Engelsche regering verraden waren, stak zijn handen omhoog, beefde over zijn geheele lichaam en maakte daardoor den indruk alsof hij schuldig was.

„Ha!” riep Baxter, „eindelijk hebben wij je en de duivel moet je helpen als het je nu nog gelukken wil, aan mij en mijn mannen te ontkomen. Boeit hem!”

Binnen eenige seconden was de Spanjaard

aan de handen stevig geboid; vier agenten pakten hem beet en Baxter gaf het bevel:

„Brenge den kerel naar Scotland Yard en sluit hem daar in de cel op. Bij de minste poging om te ontvluchten, zonder pardon neerschieten. Hij mag ons niet ontsnappen; met jullie leven staan jullie borg voor dien schurk.”

De agenten gehoorzaamden en brachten den Spanjaard, die niet den geringsten tegenstand bood, uit het vertrek. Zij hiielden hem zoo stevig vast, dat het hem waarlijk onmogelijk was te ontvluchten.

Eerst thans vond Sir Ernst Bircham, die van schrik zijn spraak verloren had, zijn bezinning terug en zei:

„Om 's hemels wil, waarde Baxter, wat heeft dit alles te beteekenen?”

Toen hief Baxter zijn hoofd omhoog en antwoordde:

„Laat ons in je rookvertrek gaan, Ernst. Daar zal ik je alles verklaren.”

De scheepsbouwer volgde den inspecteur naar zijn kamer, waar laatstgenoemde zich onmiddellijk naar het portret van koning George begaf, het van den muur nam en er achter een visitekaartje zag zitten.

Hij zwaaide met het kaartje door de lucht, hield het daarna Sir Ernst Bircham voor de oogen en riep:

„Lees den naam eens, die op dit kaartje staat.”

De scheepsbouwer las den naam van John Raffles, hetgeen voldoende was om zijn knieën te doen knikken.

Daarna vroeg hij bevend:

„Om 's hemels wil, Baxter, hoe komt dit visitekaartje hier?”

De inspecteur klopte zijn vriend op den schouder en zei:

„Je kunt van geluk spreken, waarde Ernst, dat ik, je vriend, hoofd-inspecteur van politie te Londen ben. Ik heb hem eindelijk ontdekt, dien schurk, dien gemeenen schurk, dien Raffles.”

„De Spanjaard, dien mijn agenten zoeven hier in je kamer gevangen namen, is Raffles en hier achter dit portret heeft hij, zooals je ziet, zijn visitekaartje verstopt. Je zoudt dat natuurlijk eerst later vinden, wanneer hij je bedrogen hadt. Maar wat wilde hij eigenlijk van jou?”

„Lord bless my soul,” zuchtte de scheepsbouwer en wiesch zich het zweet van het voorhoofd; „hij wilde kanonneerbooten koopen.”

„Kanonneerbooten!” riep Baxter uit. „Er had een ongeluk kunnen gebeuren, wanneer Raffles kanonneerbooten van je gekocht had.

Het ongeluk was niet te overzien geweest; ik geloof, dat hij de Theems was opgestoomd en Londen met de kanonneerbooten platgeschoten had en dat hij ook mij en het hoofdbureau van politie niet gespaard had!”

„Kom, kom,” zei de scheepsbouwer, die thans weer kalm werd; „je vergeet, dat wij een goede oorlogsvloot bezitten. Zoo gemakkelijk zou dit voor Raffles toch niet geweest zijn, maar — van het begin af aan had ik een soort van wantrouwen tegen dien Spanjaard.”

„Ik dadelijk, toen ik den kerel zag en mijnheer Van der Straaten eveneens. Die heeft hem dadelijk begrepen,” bekende Baxter.

„Maar, zeg eens Baxter, hoe heb je den kerel hier onder zijn vermomming ontdekt.”

„Mijn waarde Ernst, de grootste spitsboeven begaan evengoed fouten als andere menschen,” zei Baxter, ontwijkend.

„De hoofdzaak is, dat ik hem ontdekt heb; dat ik hem eindelijk heb gearresteerd en jij je kanonneerbooten hebt behouden.”

Sir Ernst Bircham krabde zich achter de ooren; want hij vond het een vervloekte geschiedenis.

„Wat moet ik nu met de vijf Hollandsche kanonneerbooten doen, die ik alleen gekocht heb met het doel om ze weer aan den Spanjaard te verkoopen? Ik kan die schepen toch anders niet gebruiken.”

„Die vraag kan ik je niet beantwoorden,” zei Baxter; „maar nu wil ik eerst alle journalisten bericht zenden, opdat zij in staat zijn om nog in de middag-editie het bericht door Londen te verspreiden, dat Raffles eindelijk door mij gevangen genomen is!”

„O, ik verzeker je, Bircham, dat ik heden niet ruil met den koning van Engeland! Het is het schoonste oogenblik mijns levens.”

Opgewekt groetend verliet hij het vertrek en ging naar het hoofdbureau van politie terug.

De „vloot” had daar de handen vol werk.

Men had den gearresteerde, die absoluut geweigerd had iets omtrent zijn persoon mede te deelen, verschillende brieven afgenomen, waaruit duidelijk bleek, dat hij naar Londen gekomen was, met een geheime zending voor de revolutie der Carlisten.

Marholm twijfelde er geen oogenblik aan, dat de gearresteerde Raffles niet was, maar inderdaad een revolutionnair, waarmede de Engelsche politie niets te maken had.

Toen Baxter de meening van zijn secretaris hoorde, riep hij:

„Och, mijn waarde, je bent dom genoeg geweest, je weer door Raffles te laten beetne-

men! Maar ik niet! De bij hem gevonden papieren heeft de schurk zeker iemand afgestolen en hoopt nu, terwijl hij zich voor een Spanjaard uitgeeft, den dans nogmaals te ontspringen. Maar de kerel blijft in de gevangenis, het is wel degelijk John Raffles!"

Reeds een uur later schreeuwden de courantenjongens langs Londen's straten:

„Raffles eindelijk gearresteerd!

Raffles wil vijf kanonneerbooten kopen!

Raffles wil het hoofdbureau van politie te Londen bombardeeren!"

Een der eersten, die deze extra tijding met groot genoegen las, was Raffles zelf.

„Prachtig", zei hij tot Brand, „thans heb ik de beide kerels, den hoofd-inspecteur van politie — en Sir Ernst Bircham in de val gelokt. Wij zullen nu het einde van dit blijspel afwachten."

Een uur later ging hij, verkleed als de Hollander Van der Straaten, naar Sir Ernst Bircham en trof hem, terwijl deze nog steeds onder den indruk was van de gevangenneming van den Spanjaard, in zijn kantoor aan.

„Het is vreeselijk; u zult het ongetwijfeld reeds gehoord hebben, u hebt zeker al gelezen wat er gebeurd is. O, o," zuchtte de scheepsbouwer en wiesch zich het zweet van het voorhoofd. „Ik bedoel dat geval met Raffles."

„Ja," antwoordde Raffles, „ik heb het zoo even gelezen, kort nadat ik hier te Londen ben aangekomen. Ik wilde u mededeelen, dat wij met uw oorlogsschip niet tevreden zijn, omdat de machines niet van voldoende capaciteit zijn en dat wij daardoor de haven van Christiania moesten binnenloopen. Van Christiania uit heb ik telegrammen gewisseld met mijn regeering en ik verzoek u dus, om het oorlogsschip terug te nemen en ons de waarde daarvan aan contanten uit te betalen. De kanonneerbooten zijn hedenmorgen uit Holland vertrokken om aan u afgeleverd te worden."

„Och, goede hemel," zuchtte Sir Ernst Bircham, „had ik er maar nooit aan gedacht om van Holland kanonneerbooten te kopen. Vervloekt, ik weet niet, wat ik nu met die dingen doen moet."

„Dat doet mij leed," antwoordde Raffles, „ook wij kunnen met de kanonneerbooten niets beginnen. Het eenige middel voor u, om er af te komen is, dat u ons een zekere som als schadeloosstelling uitbetaalt."

„Dat is een idee," zei Sir Ernst Bircham, „want u moet weten, dat de kanonneerbooten

tamelijk verouderd zijn en ik ze hoogstens voor oud ijzer kan verkoopen. Hoe denkt u er over, wanneer ik u eens tien duizend pond sterling gaf, mijn torpedovernieler terug nam en u de kanonneerbooten maar weer behield?"

„Ik weet niet zeker, of mijn regeering het voorstel wil aannemen. U moet mij in dezen uw volle vertrouwen schenken; misschien kan ik u reeds vanmiddag antwoord brengen. Ik moet u echter vóór alles verzoeken mij dadelijk mijn provisie van 2000 pond sterling uit te betalen."

„O, daar heb ik niets op tegen!" zei de scheepsbouwer, wien een steen van het hart viel, toen hij bemerkte, dat de zaak wel te suspen zou zijn, wanneer hij slechts eenige duizenden ponden sterling betaalde.

Hij gaf daarom aan Raffles een chèque voor dit bedrag, welke deze in zijn portefeuille stak.

Hij nam nu zijn hoed en terwijl hij den reeder vriendschappelijk de hand drukte, bedankte hij hem en zei:

„U zult hedenmiddag van mij hooren."

Nu, dat geschiedde dan ook, want precies om vijf uur kwam een loopjongen zoowel bij Sir Ernst Bircham als bij den hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Ieder dezer beide heeren ontving een brief met de woorden:

„Ik groet mijn vrienden en dank hen wel voor hun bemoeiingen in zake de transactie met de kanonneerbooten.

Van der Straaten,
genaamd John Raffles, de Grootte
Onbekende of de Kameleon."

Toen kregen terzelfder tijd hoofd-inspecteur Baxter en Sir Ernst Bircham zulk een aanval van woede, dat zij in de eerstvolgende oogenblikken noch spreken, noch adem konden halen. Zij wisten niet meer of de aarde naar rechts of naar links draaide, en waren er alleen zeker van dat Raffles hen beiden tot de risee van geheel Londen had gemaakt. Want, dat het in de kranten zou komen, daaraan twijfelden zij geen oogenblik. Ook wist Sir Ernst Bircham zeker, dat hij den torpedo-vernieler nimmer zou terugzien.

Turo, de door Raffles aan inspecteur Baxter verkochten hond had de vlucht genomen, en wandelde weer langs Londens straten. Bij het hooren van den naam Raffles werd hij nog steeds woedend, zoodat hij de courantenjongens, die de nieuwste sensatieberichten op de trottoirs van de straten van Londen uit-

schreeuwden, beurt om beurt in de magere kuiten beet.

Raffles echter zat omstreeks dien zelfden tijd vergenoegd tegenover Brand in zijn kamer, rookte en schreef het volgende in zijn dagboek:

Ontvangsten en uitgaven bij de transactie in oorlogsschepen:

Uitgaven:

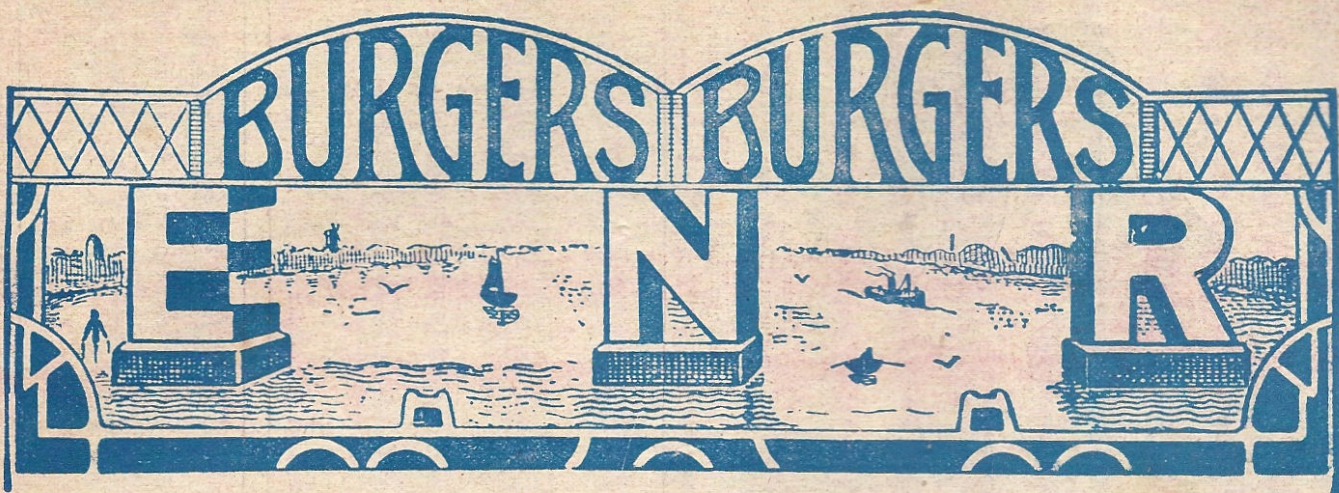
Een leverworst 5 penny.
Loon voor 25 man £ 1000.—

Ontvangsten:

Een torpedobootvernieler voor een millioen Kronen	£ 583,000
1 chèque Bircham	£ 50,000
1 chèque Bircham	£ 20,000
1 hond verkocht aan Baxter	£ 5
te zamen	£ 653,005

De volgende aflevering (No. 76) bevat :

Het betaalde duel.

Geen reclame die zoo pakt als
SOLIDITEIT.

Ga bij wien ge wilt, ook van
onze concurrenten. Geen enkele,
die ontkennen zal, dat een

Burgers E. N. R.
Rijwiel

— solide is. —